

Arrest

nr. 269 862 van 16 maart 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Louizalaan 390 / 13
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 10 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 september 2021 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ALENKIN, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 8 september 2010 België binnen en verzoekt op 9 december 2016 een eerste maal om internationale bescherming. Op 30 januari 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekster tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep hiertegen wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen op 4 september 2017 bij arrest nr. X.

Zonder naar eigen zeggen naar haar land van herkomst te zijn teruggekeerd, dient verzoekster op 26 april 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in, verzoek dat op 30 januari 2019 ontvankelijk wordt verklaard. Op 17 augustus 2021 beslist de commissaris-generaal andermaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend wordt verzonden aan verzoekster en die luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U bent een Kazachs staatsburger van Kazachse afkomst, geboren in X op X 1978. U bent juriste van opleiding en werkte achtereenvolgens als juriste bij de politie, de overheid, als bedrijfsjuriste en als juriste in een advocatenkantoor. Ter staving van uw eerste verzoek om internationale bescherming, dat u indiende op 9 december 2016, verklaarde u het volgende :

In 1996 huwde u met B.D. (°26/08/1976). Uw man en uw schoonvader, S.D., waren bestuurders bij een bouwbedrijf genaamd E. Uw man en schoonvader hadden contacten in de entourage van president Nazarbayev. In 2006 scheidde u van uw echtgenoot. In november 2009 werd u aangesproken door de ouders van een vriendin die zelfmoord had gepleegd. Uw vriendin had, net zoals heel wat andere mensen, haar spaargeld geïnvesteerd in een bouwproject waar E., het bedrijf van uw exman, bij betrokken was. Er vond echter fraude plaats: de residentiële complexen in de buurt van Almaty werden nooit gebouwd, waardoor veel gewone burgers hun geïnvesteerde centen verloren. Reeds in 2008 hadden de gedupeerden zich verenigd in een organisatie genaamd 'Woningen voor het Volk' ('Ostavim Zhiljo Narody'). U besloot zich te engageren in deze zaak. U probeerde uw ex-man persoonlijk aan te spreken, maar hij zette u aan de deur. U raakte betrokken bij de activiteiten van Woningen voor het Volk. U hielp, vanuit uw juridische achtergrond, met het opstellen van verzoekschriften en klachten gericht aan allerhande instanties en met het verspreiden van informatie aan de media. U werkte o.a. samen met A.K., een vroegere journalist en politiek activist die het protest van de gedupeerden leidde, en andere publieke gezichten van Woningen voor het Volk, zoals A.A., V.U. en een zekere R., wiens familienaam u zich niet herinnert. Uw problemen begonnen na een publieke meeting/manifestatie van Woningen voor het Volk op 30 januari 2010. Op 3 februari 2010 werd u, net zoals vele andere deelnemers aan de manifestatie, gearresteerd door de politie. U werd gedurende drie dagen vastgehouden en mishandeld op het politiekantoor. Op 7 februari 2010 kwam u vrij. U liet een medisch rapport opmaken van uw verwondingen en diende een klacht in bij de bevoegde instanties. Samen met de andere gedetineerden diende u ook een collectieve klacht in. Deze klachten bleven echter zonder resultaat. In de daaropvolgende maanden bleef u problemen kennen: u ontving vaak dreigtelefoons van onbekenden, er werd herhaaldelijk brand gesticht aan uw voordeur, uw auto werd in brand gestoken, u werd persoonlijk en fysiek bedreigd en ook uw familieleden werden onder druk gezet. U diende steeds klachten in bij de bevoegde instanties, echter zonder resultaat. Als gevolg van deze problemen bouwde u uw engagement in het protest af. In augustus 2010 sprak u met een vriend die in België verbleef, die u aanraade om het land te verlaten. Op 8 september 2010 reisde u met het vliegtuig van Almaty naar Amsterdam. U was in het bezit van uw eigen reispaspoort met visum uitgereikt door Nederland. Vanuit Nederland ging u meteen naar België, waar u nog dezelfde dag aankwam. Vanuit België kwam u te weten dat u in Kazachstan wordt gezocht door de autoriteiten. In 2012 vernam u dat de autoriteiten op televisie zouden hebben verklaard dat u spoorloos verdwenen was. Korte tijd later vernam u via kennissen dat u officieel gezocht zou worden wegens fraude. Op aanraden van uw kennissen en advocaten in België vroeg u geen asiel aan, maar probeerde u een verblijfsvergunning te verkrijgen door o.a. tweemaal een beroep te doen op de procedure regularisatie 9bis. Op 04/07/2016 probeerde u zich in Brasschaat in te schrijven als EU-burger, waarbij u gebruik maakte van een vals Litouws paspoort en een valse naam. Op 16/11/2016 werd de E-kaart die u op basis van uw inschrijving had verkregen ingetrokken en werd u opgesloten in een gesloten centrum met oog op een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding. Op 9 december 2016 vroeg u voor het eerst asiel in België. U verklaarde dat u bij terugkeer naar Kazachstan vreest valselyk te zullen worden veroordeeld wegens fraude of dat u zelfs kunt worden vermoord. De autoriteiten zouden u viseren omwille van uw betrokkenheid bij de protesten in 2010.

Op 30 januari 2017 nam het CGVS ten aanzien van u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van volgende motieven. Eerst en vooral werd uw verzoek om internationale bescherming laattijdig bevonden. U kwam immers in september 2010 naar België, maar vroeg pas asiel aan nadat u omwille van het gebruik van een valse identiteit waarmee u een verblijfsvergunning had weten te bemachtigen, in december 2016

naar een gesloten centrum werd overgebracht met oog op repatriëring. Deze houding is niet verenigbaar met een gegronde vrees, zeker gezien u een vriend had die u in 2010 over de mogelijkheid tot asiel sprak en u later samenwoonde met een erkende vluchteling in België. Voorts legde u geen bewijs voor van uw politiek en sociaal engagement voor de organisatie Woningen voor het Volk. Het CGVS trok op zich niet in twijfel dat u problemen kende met het Kazachse gerecht, maar oordeelde dat deze mogelijk gegrond zijn. Er werd immers geen geloof gehecht aan de door u aangehaalde oorzaak hiervan, namelijk uw politiek en sociaal engagement voor gedupeerden van een fraudezaak in de bouwsector.

U ging tegen deze beslissing van het CGVS in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die de beslissing van het CGVS bevestigde op 4 september 2017. U diende geen cassatieberoep in.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 26 april 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. Het CGVS verklaarde dit verzoek ontvankelijk op 30 januari 2019.

In het kader van uw tweede verzoek verklaarde u bij de verklaringen te blijven die u in het kader van uw vorige verzoek had afgelegd. U kan niet terug naar Kazachstan omdat u er onmiddellijk zou worden aangehouden omwille van een strafzaak die tegen u is aangespannen. Het gaat echter om een gefabriceerde zaak. U zou in maart 2008 zagezegd 14 miljoen tenge van ene mevrouw I. hebben aangenomen voor de aankoop van een appartement in de hoofdstad Astana (nu Nursultan), maar er vervolgens met het geld vandoor zijn gegaan en zijn verdwenen. De vrouw zou hierover pas in 2010 klacht hebben ingediend, waarna u wegens oplichterij werd gezocht. De aantijgingen jegens u zijn louter gebaseerd op de verklaringen van mevrouw I., die u echter nooit gezien heeft. Deze zaak werd geopend op het moment dat u zich inzette voor de NGO 'Ostavim Zhiljo Narodu' (Woningen voor het volk). Hoewel u al tien jaar geleden het land verliet, namelijk begin september 2010, komt de politie nog steeds om de twee à drie maanden bij uw ouders langs. Uw ouders reisden naar de hoofdstad Astana, waar ze een advocaat raadpleegden die ermee instemde onderzoek te doen naar uw zaak. Deze advocaat slaagde erin een heel aantal documenten te verkrijgen over de gefabriceerde strafzaak die tegen u werd geopend en nog steeds lopende is. Uw ouders probeerden ook mevrouw I. op te sporen. Een tussenpersoon slaagde erin haar te spreken. Mevrouw I. verklaarde dat ze niets kon doen en het niet haar beslissing was geweest. U staat geseind bij Interpol. In geval van terugkeer naar uw land zult u op valse gronden worden veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien jaar.

Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten voor: een kopie van uw geboorteakte, een verklaring vergezeld van de identiteitskaart van P.R., ondervoorzitter van het Platform Russischsprekenden Solidariteit dd 23/02/2018, een 'Letter of confirmation' vergezeld van de identiteitskaart van N.V.R. namens de Office of Belarusian political emigration in the European Union dd 22/02/2018, een verzoekschrift van de NGO Ostavim Zhiljo Narodu dd 12/02/2018 vergezeld van de Kazachse identiteitskaart van de ondertekenaar, een brief van Alga ! DVK dd 10/01/2018, een brief aan u gericht van advocaat N.V.G. dd 05/03/2018, een badge van advocaat N.V.G., een besluit tot openen van een strafzaak dd 24/08/2010, een besluit over aanhouding bij verstek dd 06/02/2011, een besluit dd 06/02/2011 over inbeschuldigingstelling, een besluit om over te gaan tot opsporing dd 06/02/2011, een besluit tot opsporing van misdadiger dd 02/05/2011, een besluit tot arrestatiebevel dd 18/07/2012 uitgevaardigd door een rechtbank in Astana, een besluit om over te gaan tot internationale opsporing van de beklaagde dd 20/08/2012 via Interpol, twee Internetberichten over uw opsporing door Interpol, een bericht dat de politie op 25/05/2011 op internet verspreidde, een kopie van koop-verkoopovereenkomst waaruit valt af te leiden dat u op 12/03/2010 uw moeder een volmacht verleende om in uw naam transacties af te sluiten, twee attesten van een huisarts dd 16/10/2015 en 01/08/2017 over letsels die u in België opliep als gevolg van partnergeweld, 12 attesten van consulten bij een centrum voor geestelijke gezondheidszorg in de periode tussen 14/03/2018 en 20/06/2018, een motie voor een resolutie inzake de mensenrechtensituatie in Kazachstan en een schrijven van uw advocaat aan de procureur aangevuld diens antwoord.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS in het kader van onderhavig verzoek gaf u aan dat u de laatste twee à drie jaar naar aanleiding van het partnergeweld waarvan u in België het slachtoffer was, werd opgevolgd door een Russischspreekende psychologe en u medicatie nam (CGVS 1, p. 9). U legde in dit verband twee attesten voor van een huisarts dd 16/10/2015 en 01/08/2017 over letsels die u opliep als gevolg van partnergeweld en 12 attesten van consulten bij een centrum voor geestelijke gezondheidszorg in de periode tussen 14/03/2018 en 20/06/2018. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u uw relatie met de persoon die u mishandelde, een erkende vluchteling, beëindigd heeft, net als uw sessies bij de psychologe. Toen u tijdens uw persoonlijk onderhoud op 25/08/2020 gevraagd werd of u nog naar een psychologe ging, zei u immers dat dat niet het geval was. U stopte ergens na nieuwjaar 2020 met uw bezoeken aan de psychologe omdat u zich beter voelde en u niet langer herinnerd wilde worden aan de problemen met uw ex-vriend door wie u ernstig mishandeld werd en van wie u wegvluchtte (CGVS 1, p. 9 en 12). Toen u bij aanvang van uw tweede gehoor op het CGVS in het kader van onderhavig verzoek gevraagd werd hoe het met u ging, verklaarde u dat u al vijf dagen hevige hoofdpijn had en dat niets hielp. Toen u hierop gevraagd werd of u een dokter had geraadpleegd, zei u dat hij u aanraade de Dafalgan of Nurofen te nemen. Op de dag van uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS ging u naar de apotheek en zei dat u hoofdpijn had, waarop ze u paracetamol met cafeïne aanraadden. Toen de protection officer u hierna vroeg of u zich in staat achtte om te spreken over de redenen waarom u een tweede verzoek om internationale bescherming had ingediend, antwoordde u met 'Tuurlijk. Misschien zal ik af en toe moeten vragen om te herhalen, maar ik denk het wel. En ik zal waarschijnlijk niet emotioneel zijn'. Toen u gevraagd werd waarom u dat zei, antwoordde u dat het niet echt aangenaam is om hoofdpijn te hebben, er ook een bepaalde druk was op uw ogen, maar u wel kon nadenken. Toen de protection officer hierop zei dat het gehoor ook kon worden uitgesteld, zei u: 'Nee, laten we beginnen'. Er werd u uitgelegd dat u de protection officer mocht onderbreken wanneer dit nodig was om verduidelijking te verkrijgen (CGVS 2, p. 2). Even later werd u wat water aangeboden (CGVS 2, p. 9). Uit de notities van uw persoonlijke onderhouds blijkt dat u in staat was om logisch en helder te antwoorden op de vragen die u werden gesteld en dat u de vragen goed begreep, ook al verklaarde u op het einde van uw tweede gehoor en dit in tegenstelling tot uw eerste gehoor, dat niet alle vragen duidelijk waren voor u (CGVS 1, p. 27-28 en CGVS 2, p. 27). Zoals hierboven reeds vermeld, blijkt uit de notities van uw tweede gehoor nochtans dat van meet af aan werd benadrukt dat u de protection officer mocht onderbreken wanneer bijvoorbeeld een vraag niet duidelijk was. Uit uw antwoorden blijkt overigens dat u de vragen begreep.

Uit het bovenstaande moge dan ook blijken dat in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet terug kan keren naar uw land omdat u er onmiddellijk zou worden aangehouden in verband met een strafzaak die tegen u aanhangig werd gemaakt op valse gronden.

U bent er om onderstaande redenen echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral blijft het argument dat uw verzoek om internationale bescherming laattijdig is en dat reeds uitgebreid beargumenteerd werd in de beslissing die ik in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming nam, overeind.

U verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek dat u nog vanuit Kazachstan, in 2010, met een vriend belde die uw land ontvlucht was en in België internationale bescherming had gevraagd. Deze vriend zei tegen u dat u omwille van uw problemen het land moest verlaten en naar België kon komen en er asiel kon vragen, net als hij gedaan had. Omwille van die vriend kwam u naar België, waar hij u na uw aankomst de asielprocedure uitlegde. U zei echter tegen hem dat het moeilijk was om dat te doen na alles wat u in uw land had meegemaakt en dat u gewoon een rustig leven wilde (CGVS 1e VIB, p. 7-8). Hoewel u sinds 2012 wist dat er in uw land een strafzaak tegen u werd geopend, wachtte u maar liefst tot december 2016, toen u omwille van fraude met identiteitsdocumenten naar een gesloten centrum werd overgebracht met het oog op repatriëring, om een verzoek om internationale bescherming in te dienen bij de Belgische autoriteiten. Tot die tijd diende u met de hulp van een advocaat, gespecialiseerd in het vreemdelingenrecht, een aantal regularisatieaanvragen in bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maar geen verzoek om internationale bescherming. Nochtans waren er ook periodes dat u in België illegaal en dus in een uiterst preciaire situatie verbleef. Uw talmende houding is, zeker gezien u verklaarde in uw land jarenlang als juriste te hebben gewerkt, niet verenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw land op 8 september 2010 ontvluchtte om de strafzaak uit de weg te gaan die

tegen u aanhangig werd gemaakt op 24 augustus 2010 oftewel twee weken eerder. Dit vermoeden wordt nog versterkt doordat u pas in het kader van uw tweede verzoek, dat u indiende op 26 april 2018, een reeks documenten voorlegde uit 2010, 2011 en 2012 aangaande de strafzaak die tegen u geopend werd in augustus 2010. Het feit dat u deze documenten niet voorlegde tijdens uw eerste verzoek kan erop wijzen dat u verkoos deze achter te houden voor de Belgische asielinstanties omdat de aantijgingen jegens u wel degelijk gegrond zijn.

Voorts bent u er niet in geslaagd de link aan te tonen tussen uw beperkte politieke inzet en de strafvervolgung jegens u. Het is immers niet aannemelijk dat louter door uw verklaarde kortstondige politiek engagement - u zou zich van eind 2009 tot mei of juni 2010 hebben ingezet voor de beweging 'Woningen voor het volk', nam aan welgeteld één meeting plaats waarbij u nota bene in uw auto zou zijn blijven zitten en zou zich nadien nog slechts enkele maanden achter de schermen voor de organisatie hebben ingezet (Vragenlijst DVZ dd 14/12/2016, 3.3 en CGVS 1, p. 17, 19, 23, CGVS 2, p. 13, 15) - een gefabriceerde strafzaak tegen u aanhangig werd gemaakt waarbij u volgens uw eigen verklaringen een gevangenisstraf van maar liefst tien jaar riskeerde. Er kan bovendien niet worden ingezien waarom u omwille van uw beperkte politieke inzet zoveel harder zou zijn aangepakt en vervolgd dan andere activisten in uw land. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd gevoegd blijkt immers dat A.K., die een veel uitgesprokener politiek profiel had dan u, wat u ook toegaf (CGVS 2, p. 14), omwille van zijn politiek engagement verschillende keren voor 'slechts' 15 dagen werd opgesloten. U maakt geenszins aannemelijk waarom uw autoriteiten u met uw beperkte engagement disproportioneel meer dan anderen en vooral blijvend zouden viseren. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u uw engagement afbouwde na uw deelname aan de betoging op 30 januari 2010 en uw daarop volgende aanhouding begin februari 2010. Bovendien werd de strafzaak tegen u meer dan zes maanden later, namelijk op 24 augustus 2010, geïnitieerd. Hieruit blijkt niet dat de autoriteiten deze zaak tegen u startten omwille van uw beperkte politieke inzet.

Nu verklaarde u weliswaar dat uw man die connecties had met het regime hierachter zat, dat hij u koste wat het kost kapot wilde maken en wraak wilde nemen omdat u het had aangedurfd om samen met anderen een strafzaak of klacht in te dienen bij het parket wegens het stelen van geld van particulieren (CGVS 1, p. 26 en CGVS 2, p. 25). Er moet echter worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs voorlegde van deze klacht of strafzaak die u bij het parket indiende wegens het stelen van geld van particulieren en die (mede) gericht was tegen uw man, noch enig bewijs dat het bedrijf E. in een fraudezaak verwickeld zou zijn geraakt. In het kader van uw vorige verzoek deed Cedoca, de documentatiedienst van het CGVS, trouwens een opzoeking naar de mogelijke verwikkeling van dit bedrijf in een vastgoed fraudezaak, maar hierover werd niets teruggevonden.

Er werd bij u bovendien een opvallend gebrek aan interesse vastgesteld over de situatie van uw ex-man. Toen u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud in het kader van uw tweede verzoek gevraagd werd of u nog nieuws had van uw ex-man van wie u nog steeds de familienaam draagt, zei u dat u niets over hem wil weten. Toen de vraag u nogmaals gesteld werd, antwoordde u dat uw ex u met zijn bandieten bedreigde toen de zaak er al was. Eenmaal de zaak in een strafzaak veranderde, werd u verder geïnterviewd door de politie. U herinnert zich niet wanneer u voor het laatst iets hoorde over uw ex (CGVS 1, p. 5). Ook tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud in het kader van uw tweede verzoek verklaarde u geen nieuws te hebben van uw ex, geen idee te hebben waar hij momenteel verblijft en helemaal niet te weten wat hij momenteel doet. Gevraagd of u wist waar hij werkte, zei u: 'Ik weet niets'. U vervolgde dat u verder niet informeerde naar hem en het u weinig interesseert (CGVS 2, p. 4-5). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat het net door uw ex komt, die banden heeft met het regime en die uit was op wraak, dat de autoriteiten u dermate viseerden en een strafzaak tegen u openden (CGVS 1, p. 26 en CGVS 2, p. 25). Uw onwetendheid en gebrek aan initiatief om u te informeren over de verblijfplaats en activiteiten van uw ex, die u bestempelde als 'uw beul', halen de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou door zijn toedoen een gefabriceerde strafzaak tegen u zijn geopend verder onderuit.

Aangaande uw beperkte politieke inzet gaf u aan dat u sinds u politiek actief werd slechts aan één meeting had deelgenomen, die op 30 januari 2010 in Almaty doorging nabij het standbeeld van Abaja (CGVS 1, p. 19 en CGVS 2, p. 12-13, 15). Toen u gevraagd werd of er toen mensen werden aangehouden, antwoordde u dat de aangehouden betogers toen zo talrijk waren dat ze naar twee verschillende politiekantoren werden afgevoerd; naar het kantoor van het Almalinskij district enerzijds en het Medeuskij district anderzijds (CGVS 1, p. 19 en CGVS 2, p. 15). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt nochtans dat toen 13 betogers en organisatoren werden aangehouden en naar de politie van het Aueзовskij district

werden gebracht (en dus niet naar de politiebureaus die u opgaf). Wat het aantal deelnemers aan deze betoging aangaat, zei u tijdens uw eerste gehoor dat daar zo'n 150 à 250 mensen deelnamen die opgelicht waren geweest (CGVS 1, p. 19). Gevraagd naar het aantal mensen dat aan deze betoging deelnam tijdens uw tweede gehoor, zei u 'Veel mensen, alleen al 250 slachtoffers. Volgens mij waren daar meer mensen. Er waren ook mensen die niet tevreden waren met het beleid, regime.' Hierop gevraagd naar het aantal mensen dat in totaal aan die betoging deelnam, zei u : 'Ik heb het over slachtoffers al gezegd, benadeelden, tussen de 150 à 250. Ik vind dat u niet correct bent in uw vraagstelling. U stelt vragen over feiten die 10 jaar geleden gebeurd zijn. U stelt vragen zo dat ik bijna gedwongen ben om te liegen. Je ziet een groep mensen staan. Sommigen denken 300 mensen, anderen denken dat er 500 mensen zijn (...).' Toen u hierop gevraagd werd naar uw indruk van het aantal aanwezigen tijdens de betoging; of het om 250, 500 of 10.000 mensen ging, antwoordde u '250 mensen. 230 mensen.' Gevraagd of dat het totale aantal was, zei u: 'Ik kan dat niet bevestigen. Ik kan zeggen ongeveer gebaseerd op mijn geheugen van 10 jaar geleden. Het is ook niet gisteren gebeurd om zo'n details te kunnen herinneren. Het kan ook om 300 mensen zijn gegaan'. Nu blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier dat er toen ongeveer 2.000 mensen deelnamen aan die betoging met de eis dat de autoriteiten geen grond aan Chinese bedrijven uit handen zouden geven. Verschillende politieke partijen en bewegingen (de 'OSDP-Azat', de niet-geregistreerde partij 'Alga', KPK, de beweging 'Kazachstan 2012', 'Ostavim narodu zhiljo', Socialistische weerstand van Kazachstan en vele andere) verenigden zich om zich te verzetten tegen de expansie van transnationale bedrijven en de diefstal van natuurlijke rijkdommen van het land. Dit aantal deelnemers ligt aanzienlijk hoger dan het aantal mensen dat u opgaf. Toen u geconfronteerd werd met informatie waaruit blijkt dat er toen veel meer mensen aan die betoging hadden deelgenomen dan de aantallen die u had opgegeven, zei u dat u gesproken had over 150 à 250 benadeelden, u geen rekenkundige was, er 250 benadeelden waren en ook nog andere mensen (CGVS 2, p. 15). U verklaarde bovendien dat u toen niet in het midden van de betoging stond, maar in de auto was gebleven (CGVS 2, p. 13). Door de informatie die het CGVS terugvond over deze betoging kan ernstig getwijfeld worden aan uw verklaringen over uw deelname aan deze betoging en vooral uw rol hierbij om als juriste de gedetineerden die na afloop van deze betoging naar de ROVD van het Almalinskij district enerzijds en naar de ROVD van het Medeuskij district anderzijds werden overgebracht, bij te staan. Ook hierdoor wordt uw bewering dat u in uw land vervolgd werd om politieke redenen onderuit gehaald.

Toen u gevraagd werd tot wanneer u zich inzette voor de beweging 'Woningen voor het volk', zei u: 'Tot juni. Ik werd bang toen A. geslagen werd en zijn vinger werd geamputeerd' (CGVS 2, p. 16). Toen u hierop gevraagd werd of u dat gezien had, zei u: 'Het is me verteld geweest. Ik zag hem achteraf met verband en dat heeft me geïntimideerd. Ik werd bang (...)' (CGVS 2, p. 16). Even later herhaalde u dat u hem achteraf gezien had met zijn verwondingen, met zijn verband op zijn hoofd en zijn vinger (CGVS 2, p. 24). Dat A. geslagen werd waardoor zijn vinger moest worden geamputeerd, gebeurde volgens u in de lente van het jaar 2010, na de brand van uw deur op uw verjaardag in maart en nog voor de feestdag van 9 mei, datum rond dewelke uw auto in brand werd gestoken (CGVS 2, p. 16). Ook tijdens uw eerste gehoor in het kader van uw tweede verzoek verklaarde u dat A., die aan het hoofd stond van de oppositiebeweging Talmaz, in april (2010), later zei u mei (2010), werd geslagen en dat zijn vinger geamputeerd moest worden door de verwondingen die hij toen opliep (CGVS 1, p. 15, 25), waarna u eraan begon te denken het land te verlaten. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat A.K. in september 2009, dus nog vóórdat u zich voor de beweging engageerde, door twee onbekenden werd aangevallen, waardoor hij een hersenschudding opliep, aan zijn hoofd verwondingen moesten worden gehecht en een vinger moest worden geamputeerd. Toen u hiermee geconfronteerd werd, zei u: 'Ik zei toch dat ik die man bewonderde die zo regelmatig werd geslagen. Hij werd permanent aangevallen, geslagen, maar hij bleef ervoor gaan. Ofwel was er iets mis met hem, ofwel was hij een vechter. Volgens mij is hij een fanaat. Ik denk dat hij werd geslagen, maar toen hij een deel van zijn lichaam kwijt was, was hij bang en is hij vertrokken. Toen heeft iets hem tegengehouden' (CGVS 2, p. 25). Hiermee verschaft u echter geen uitleg over het feit dat de aanval tegen hem die u in de lente van 2010 situeerde en die u ertoe aanzette uw activiteiten te stoppen, zich in werkelijkheid in september 2009 voordeed, nog voor u zich überhaupt inliet met uw politiek activisme. Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw politiek engagement en de problemen die u hierdoor kreeg aangetast.

Er werd verder een opvallende tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Aangaande de poging om mevrouw I. op te sporen, die volgens de stukken die u voorlegde over de strafzaak die tegen u werd aangespannen slachtoffer was van oplichting, verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS in het kader van uw tweede verzoek dat uw ouders geprobeerd hadden haar op te

sporen, haar gevonden hadden, maar haar niet persoonlijk ontmoet hadden, maar een tussenpersoon zijnde een advocaat of privédetective haar wel kon spreken (CGVS 1, p. 15-16). Tijdens uw laatste gehoor op het CGVS in het kader van uw tweede verzoek zei u nochtans dat uw ouders haar via een privédetective hadden kunnen opsporen, van wie ze haar adres kregen. Uw ouders gingen naar haar toe, belden aan, waarop mevrouw I. opendeed, de deur daarna weer dichtdeed, hen wegduwde waarop ze achter de deur met elkaar bleven praten (CGVS 2, p. 20). Toen u met deze tegenstrijdigheid over het al dan niet persoonlijk contact tussen uw ouders en mevrouw I. werd geconfronteerd, zei u : 'Ik zeg toch dat ze elkaar gezien hebben. Met welk doel hebben ze dan een detective ingeschakeld? Ik heb toen ook gezegd dat mijn ouders haar gezien hebben, haar gesproken hebben. Ik heb vorige keer hetzelfde gezegd, dat ze haar gezien hebben, haar gevraagd hebben hiermee op te houden. Dat zij hen weggestuurd heeft. Mevrouw I. zei dat het niet haar zaak was.' (CGVS 2, p. 27) Het louter vasthouden aan één versie van de feiten, zoals u doet, heft de vastgestelde tegenstrijdigheid evenwel niet op. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over een zaak die tegen u gefabriceerd zou zijn nog verder aangetast. Zij in dit verband terloops nog opgemerkt dat het opvallend is dat u de klacht die mevrouw I. tegen u zou hebben ingediend, niet voorlegde.

Het is voorts opmerkelijk dat u die verklaarde juriste te zijn, gespecialiseerd in het strafrecht, die bij de politie heeft gewerkt, bij de overheid en verschillende jaren in een advocatenkantoor alvorens voor een ngo juridisch advies te hebben verleend (Verklaring DVZ 14/12/2016, vraag 12), bleef zeggen dat u in uw land bij verstek veroordeeld was, terwijl uit de documenten die u over de strafzaak jegens u voorlegde blijkt dat dit niet het geval is (CGVS 1, p. 7, 8, 24). Het is eveneens opvallend dat u aangaf dat u volgens de valse aanklacht tegen u tot 10 jaar vrijheidsberoving riskeerde, terwijl uit de door u voorgelegde stukken, meer bepaald de akte van inbeschuldiging, blijkt dat u een gevangenisstraf riskeert van 3 tot 7 jaar (CGVS 1, p. 10). Minstens kan worden verwacht dat u, indien u een bepaalde gevangenisstraf vreest, zich zou informeren over de termijnen en hierover ook correcte verklaringen zou kunnen afleggen.

Uit uw vorig verzoek en de stukken in uw administratieve dossier blijkt dat u meer dan eens de Belgische autoriteiten heeft trachten te misleiden (cf. vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen dd 27/11/2017 in blauwe map). Er kan dan ook redelijkerwijze van u worden verwacht dat u in het kader van onderhavig verzoek uw volle medewerking zou verlenen aan het onderzoek van uw tweede verzoek om internationale bescherming en de waarheid zou vertellen, waar u aan het begin van uw beide gehoren ook uitdrukkelijk op werd gewezen (CGVS 1, p. 2 en CGVS 2, p. 2). Opnieuw blijft u hier echter in gebreke. U legde tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming een kopie van uw verstreken Kazachse paspoort voor, waarin een sticker werd aangebracht van het Schengenvisum dat u op 7 november 2013 door de Litouwse consulaire diensten in Almaty werd uitgereikt op het ogenblik dat uzelf in België verbleef. U zei dat u uw paspoort per post had opgestuurd naar uw moeder in Kazachstan om er een visum in te laten zetten, waarop het u werd teruggestuurd. Toen u tijdens uw eerste gehoor in het kader van onderhavig verzoek gevraagd werd naar dit paspoort, zei u dat u het niet kon vinden en u niet uw hele huis overhoop had gehaald om het te zoeken, waaraan u toevoegde dat het mogelijk bij uw ex-vriend I. ligt (CGVS 1, p. 12). Toen u tijdens uw tweede gehoor gevraagd werd naar uw Kazachse paspoort, zei u dat u er niet eens naar gezocht had. U voegde hieraan toe dat u veel zaken niet kon terugvinden toen u van bij uw ex-vriend I. vluchtte (CGVS 2, p. 6). Toen u even later gevraagd werd of u, nadat uw Kazachse paspoort dat in 2014 vervallen was, een nieuw paspoort verkreeg, zei u dat dat niet het geval was (CGVS 2, p. 6-7, 17). In de regularisatieaanvraag die uw advocaat namens u op 28 september 2015 indiende en waarvan een kopie in het administratieve dossier zit, vermeldde hij nochtans dat u intussen over een nieuw, geldig paspoort beschikte. Ook al verklaarde uw advocaat dat het hier om een fout kon gaan, aangezien hij bij deze regularisatieaanvraag geen kopie van dit paspoort toevoegde, roept dit vragen op over uw oprechtheid om mee te werken aan het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming, wat onder meer inhoudt dat u uw identiteitsdocumenten (en zeker uw paspoort(en)) waar u over beschikt zou voorleggen, temeer gezien u er in het verleden niet voor terugschrok gebruik te maken van valse identiteitsdocumenten en op 14/12/2016 verklaard had dat uw Kazachse paspoort in Kazachstan lag; het was vervallen en moest verlengd worden (DVZ 14/12/2016, vraag 24).

De vaststelling dat u nog steeds een aantal zaken achterhoudt, wordt nog versterkt door het volgende. U bleef erbij dat u sinds uw aankomst in België in september 2010 niet teruggekeerd was naar uw land. U ging sindsdien wel eens naar Frankrijk en Nederland en misschien nog ergens anders naartoe, maar kon zich dat niet herinneren. Het wekt dan ook verbazing dat in een aankomstverklaring die in uw administratieve dossier zit en die u nota bene zelf ondertekende, staat dat u België binnenkwam op 20 november 2013 oftewel vlak nadat u een Schengenvisum werd uitgereikt door de Litouwse consulaire

diensten in Almaty. Ook uw advocaat vermeldde in de regularisatieaanvraag die hij namens u op 28 september 2015 indiende dat u België was binnengekomen in 2013 (zie attachment DVZ 1ste VIB, aanvraag tot regularisatie dd 28/09/2015, p. 2, 8). Nu verklaarde u weliswaar dat u een datum van binnenkomst had opgegeven op basis van het u verstrekte visum, dat uw advocaat waarschijnlijk uitging van de datum waarop u in België een A – kaart kreeg en dat u zich alleen de datum van 8 september 2010 herinnert (CGVS 2, p. 9-10). Het feit dat u er geen graten in zag om de datum waarop u België binnenkwam dan maar aan te passen, toont eens te meer aan dat u er niet voor terugschrikt een loopje te nemen met de waarheid, waardoor uw algehele geloofwaardigheid verder wordt aangetast.

Uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen als zou omwille van uw beperkte politieke inzet door uw autoriteiten een valse strafzaak tegen u zijn gestart. Hierdoor rijst het vermoeden dat de zaak die de Kazachse autoriteiten tegen u openden omwille van oplichting gegrond is. Dit vermoeden wordt nog versterkt door het volgende. Toen u gevraagd werd of u eigendommen bezit in Almaty, antwoordde u spontaan 'Moet ik dat echt zeggen?'. Het is pas na enig doorvragen dat u het adres van uw eigendom in Almaty opgaf, namelijk de (...) in Almaty (CGVS 2, p. 19), ook de straat waar een van de nieuwe luxueuze appartementsgebouwen had moeten worden opgetrokken waarin veel mensen hun laatste spaarcenten hadden gestoken (CGVS 1ste VIB, p. 10). Toen u gevraagd werd naar het adres van het appartement dat u in Astana bezat, zei u spontaan dat u zich dat niet herinnerde. Toen u hierop gezegd werd dat het ging om het appartement waar vroeger uw oom woonde, zei u : 'Ja, ik was de eigenares van dat appartement. A. denk ik. Ik ben uit Almaty [...]' (CGVS 2, p. 18). Uw vage, ontwijkende antwoorden over het onroerend goed dat u in uw land bezat, doen vermoeden dat u een aantal zaken over uw activiteiten wil achterhouden en dat de aanklacht tegen u wel degelijk gegrond is.

Ter staving van uw tweede verzoek legde u verschillende stukken voor om uw politieke en sociale engagement aan te tonen, wat volgens u de reden is waarom de Kazakse autoriteiten een strafzaak openden jegens u. Deze stukken, die alle dateren van begin 2018, kunnen bovenstaande vaststellingen echter niet in positieve zin ombuigen. In hun verklaringen van respectievelijk 23/02/2018 en 22/02/2018 bevestigen P.R., ondervoorzitter van het in Antwerpen gevestigde Platform Russischsprekenden Solidariteit, en N.V.R. van de Office of Belarusian political emigration in the European Union (cf. 'Letter of confirmation'), uw politieke engagement in uw land alsook uw vrees voor vervolging in geval van terugkeer. De steunbrieven van deze personen die in België als vluchteling werden erkend en die u hielpen u in België staande te houden, vertonen echter een gesolliciteerd karakter. Bovendien blijkt nergens uit beide steunbrieven wie precies bedoeld wordt met de aangehaalde 'betrouwbare bronnen'.

In het verzoekschrift van de NGO Ostavim Zhiljo Narodu dd 12/02/2018 dat ondertekend is door de secretaris van het filiaal van deze organisatie in Almaty staat dat een valse strafzaak tegen u werd geopend opdat u zou stoppen met uw politiek activisme. In 2010 nam u volgens de auteur deel aan meetings van de oppositie tegen het eenmansregime van president Nazarbayev en voor het houden van eerlijke presidentsverkiezingen in Kazachstan. Het is echter opvallend dat uw engagement volgens de auteur van deze steunbrief veel groter lijkt dan uzelf had aangegeven. U verklaarde immers voor het eerst (en voor het laatst) aan een betoging van deze organisatie te hebben deelgenomen op 30/01/2010, waarop u vier dagen later werd aangehouden en enkele dagen vastzat, waarna u enkel nog achter de schermen actief was voor de organisatie. Bovendien verklaarde u eerder toevallig betrokken te zijn geraakt in deze beweging, namelijk toen u eind 2009 werd opgezocht door de moeder van een vriendin die omwille van uw relatie met uw ex, uw hulp inriep nadat haar dochter zich van het leven beroofd had nadat ze al haar geld gestoken had in de bouw van een appartement dat niet werd opgetrokken. U dacht er toen enkel aan de ouders van uw overleden vriendin te helpen (CGVS 2, p. 12). Toen u gevraagd werd of u zich naast uw inzet voor mensen die belazerd werden door de fraude met woningen nog voor iets anders had ingezet, zei u dat dat niet het geval was (CGVS 1, p. 19). Toen u geconfronteerd werd met het feit dat de ondertekenaar van deze brief gewag maakt van uw deelname aan (meerdere) betogingen tegen het eenmansregime van de president en voor eerlijke verkiezingen, iets waar uzelf eerder niet met zoveel woorden over gesproken had, zei u dat u naar bijeenkomsten ging en u dit niet gevraagd werd toen u in het gesloten centrum zat (CGVS 1, p. 20). Nochtans had u net voordien verklaard dat uw inzet beperkt bleef tot het opkomen voor de gedupeerden van de vastgoed fraudezaak (CGVS 1, p. 19). Toen u geconfronteerd werd met het feit dat u tijdens uw eerste verzoek nergens melding gemaakt had van de ondertekenaar van deze brief, die secretaris was van het filiaal van de NGO Ostavim Zhiljo Narodu in Almaty, waar ook u vandaan komt, zei u dat u wist dat deze persoon er vroeger geweest was, dat u niet wist wat hij nu precies deed en dat u er tien jaar niet geweest was en dingen veranderen (CGVS 2, p. 16). Net omdat u zei dat u wist dat hij er vroeger was,

blijft het opmerkelijk dat u zijn naam niet noemde toen u tijdens uw eerste verzoek gevraagd werd naar medestanders van A.K.

De brief van Alga ! DVK verkreeg u dankzij uw kennis Nicolai van de Office of Belarusian political emigration in the European Union, die contact opnam met deze mensenrechtenactiviste (zie supra). Ook deze brief vertoont een gesolliciteerd karakter. U verklaarde bovendien dat u deze mensenrechtenactiviste zelf nooit had ontmoet in uw land, maar vanuit België wel via Skype met haar contact had gehad (CGVS 1, p. 20). Het is overigens opmerkelijk dat deze dame schrijft dat u ondanks de druk op u en uw gezinsleden toch actief bleef deelnemen aan het werk van de beweging Ostavim Zhiljo Narodu, terwijl uit uw opeenvolgende verklaringen op het CGVS blijkt dat u uw activiteiten al na zo'n zes maanden staakte omdat u de druk niet langer aankon.

In de brief van advocaat N.V.G. dd 05/03/2018 die aan u gericht is, schrijft de advocaat dat een strafzaak tegen u werd geopend op 10/07/2010 wegens het oplichten van mevrouw S.B. I., wat in 2008 in Astana zou zijn gebeurd. De advocaat, van wie u ook een kopie van zijn badge voorlegt, concludeert dat het hier om een gefabriceerde zaak gaat en u best niet terugkeert naar KAZ aangezien u er niet op een eerlijk proces zal kunnen rekenen. Aangezien deze advocaat door uw familie werd ingehuurd en hij logischerwijze uw belangen behartigt, kan aan deze brief geen objectieve bewijswaarde worden verleend.

De documenten over de strafzaak die tegen u werd gestart (Besluit tot openen van een strafzaak dd 24/08/2010, Besluit over aanhouding bij verstek dd 06/02/2011, Besluit dd 06/02/2011 over inbeschuldigingstelling op basis van art. 177 deel 3 van het Strafwetboek van de republiek Kazachstan, Besluit om over te gaan tot opsporing van u dd 06/02/2011, Besluit tot opsporing van misdadiger dd 02/05/2011, Besluit tot arrestatiebevel dd 18/07/2012 uitgevaardigd door rechtbank in Astana, Besluit om over te gaan tot internationale opsporing van de beklaagde dd 20/08/2012 via Interpol en een bericht dat de politie op 25/05/2011 op internet verspreidde waarbij burgers gevraagd wordt u op te sporen die gezocht wordt wegens geld), tonen aan dat u in uw land gezocht wordt wegens oplichting van een grote som geld, wat hier niet betwist wordt. Deze stukken geven evenwel niet aan dat u om onrechtmatige redenen zou worden gezocht.

De twee Internetberichten over uw opsporing door Interpol tonen aan dat de Kazachse autoriteiten in het verleden een internationale opsporing naar u lanceerden. Toen u erop gewezen werd dat het meest recente bericht in dit verband dateert van (begin) 2016, antwoordde uw raadsman 'Het staat zo op Internet. Van 2016. We hebben niets anders gevonden' (CGVS 1, p. 27). Uw signalement via Interpol heeft echter noch tijdens uw eerste, noch tijdens onderhavig verzoek om internationale bescherming ooit ter discussie gestaan (CGVS 2, p. 11). Zoals hierboven reeds omstandig uiteengezet, zijn de aantijgingen jegens u wegens oplichting mogelijk gegrond.

De brief van uw raadsman dd 14 juni 2021 aan de procureur des Konings in Brussel waarin hij naar actuele informatie vraagt over uw signalement bij Interpol en het antwoord van het Antwerpse parket - afdeling Turnhout hierop, dat volgens uw raadsman wijst op een groot risico voor u in geval van terugkeer naar uw land, veranderen hetgeen hierboven staat evenmin. In zijn antwoord laat het parket weten dat het geen informatie kan geven over het feit of u nationaal of internationaal geseind staat. Het parket vermeldt verder dat de uitleveringsprocedure jegens u niet werd opgestart wegens het ontbreken van een verdragsrechtelijke basis voor uitlevering aan Kazachstan voor feiten van fraude. Hierdoor heeft het parket de internationale seining van het Kazachse uitleveringsverzoek laten markeren, zodat u niet op deze basis op het Belgische grondgebied kan worden aangehouden. Dit antwoord wijst er dus enkel op dat België om juridische [verdragsrechtelijke] redenen niet kan ingaan op uitleveringsverzoeken van Kazachstan wanneer het gaat om fraudedelicten, niets meer maar ook niets minder.

Uit de kopie van de koop-verkoopovereenkomst valt af te leiden dat u op 12/03/2010 uw moeder een volmacht verleende om in uw naam transacties af te sluiten, wat hier niet ter discussie staat (CGVS 2, p. 11) en dat uw moeder op basis hiervan een appartement verkocht dat uw eigendom was aan O.A.S., uw schoonzus (CGVS 2, p. 19), die in naam van uw vader optrad. Dit wordt door mij niet in twijfel getrokken.

De kopie van uw geboorteakte bevat uw identiteitsgegevens die hier evenmin worden betwist.

De motie voor een resolutie inzake de mensenrechtensituatie in Kazachstan vermag evenmin de uitkomst van onderhavige beslissing te wijzigen. Het betrokken document bevat een aantal

vaststellingen die betrekking hebben op de mensenrechtensituatie en formuleert vervolgens enkele suggesties en oproepen voor de Kazachse autoriteiten. De hierin opgenomen informatie heeft evenwel geen betrekking op uw persoonlijke situatie en is voorts niet van dien aard dat zij de argumentatie waarop onderhavige beslissing is gebaseerd weerlegt of ondermijnt.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u op 2 april 2021 via uw advocaat opmerkingen heeft overgemaakt per mail. U stelde hierbij dat u niet naar Kazachstan kan terugkeren uit vrees voor uw leven en vergelding als gevolg van handelingen die u niet heeft gesteld. Dit betreft evenwel een blote bewering en louter een herhaling van hetgeen u reeds heeft aangekaart in de loop van onderhavige procedure. Met deze stelling slaagt u er bijgevolg niet in de uitkomst van deze beslissing te wijzigen.

Ten slotte merkte u nog op dat de in het notitieverslag gehanteerde schrijfwijze 'Oblyazov' incorrect is en 'Abylazov' moet zijn. Deze bemerking heeft evenwel geen inhoudelijke impact op uw dossier.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoekster benadrukt in het voorliggende verzoekschrift vooreerst dat aan haar identiteit, nationaliteit en origine niet wordt getwijfeld.

Verzoekster gaat voorts in op de weigering van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In dit kader beroept zij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.2. Verzoekster kan helemaal niet akkoord gaan met de motivering van de bestreden beslissing.

Vooreerst diende er met de bijzondere toestand van verzoekster, die steeds werd opgevolgd door een psycholoog naar aanleiding van de pijnlijke gebeurtenissen in het land van herkomst en het partnergeweld in België, rekening te worden gehouden. Haar psychologische toestand, alsook stress had immers een grote invloed op haar verhaal. Haar antwoorden tijdens de persoonlijke onderhouds bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) waren immers niet altijd logisch en het bleek duidelijk dat het niet goed met haar ging, waarmee door de verwerende partij geen rekening werd gehouden.

Verzoekster stelt voorts dat duidelijk is bewezen dat zij wordt gezocht in Kazachstan. Zo staat zij reeds lang geseind bij *Interpol* en staat zij momenteel tevens op de internetlijst van meest gezochte personen, samen met dissidenten. Waar de verwerende partij stelt dat het ongeloofwaardig is dat verzoekster disproportioneel wordt vervolgd, in vergelijking met andere, meer gekende politieke activisten van Kazachstan, bemerkt verzoekster dat haar profiel evenwel niet in aanmerking wordt genomen. Zo heeft zij een veel gevaarlijker profiel voor de Kazachse overheid dan de politieke activisten waarnaar wordt verwezen, die slechts "ophefmakers" zijn. Zij is jurist, heeft kennis van de interne juridische keuren van de Kazachse overheid, is meer op de hoogte van het reilen en zeilen van de juridische misbruiken waaraan de Kazachse overheid zich schuldig maakt en kan meer gevoelige informatie aan een publiek doorgeven, waardoor haar stem meer gehoord zal worden en waardoor zij een grotere bedreiging vormt dan een "ophefmaker".

Bovendien, zo stelt verzoekster, blijkt uit haar verhaal dat zij onterecht wordt gezocht voor handelingen die zij nooit heeft verricht. De verwerende partij betwist niet dat zij wordt gezocht door *Interpol*, maar werpt ten onrechte op dat het gaat om gegronde aantijgingen. Verzoekster haalt aan dat haar volledig verhaal bewijst dat zij helemaal geen criminele persoon is en in feite een slachtoffer van vervolgingen in

haar land van herkomst. Zij vervolgt dat zij tevens niet vroeger uitgeleverd was naar Kazachstan omwille van minstens een twijfel van de Belgische ordediensten die steeds in haar voordeel moet worden geïnterpreteerd.

Volgens verzoekster baseert de commissaris-generaal zich op niet-essentiële elementen om internationale bescherming te weigeren. Zo is de laattijdigheid van de asielaanvragen niet relevant. Zij diende de eerste aanvraag pas in 2016 in uit vrees gedwongen te worden gerepatrieerd en was tevens niet volledig op de hoogte inzake alle problemen, waaronder haar seining bij *Interpol*. Zij heeft daarnaast angst niet geloofd te worden en heeft, gelet op het verleden en zeker gelet op het feit dat op de website van de FOD Buitenlandse Zaken de sterke en goede band met Kazachstan benadrukt wordt, een enorm wantrouwen in de autoriteiten. Verder haalt zij aan dat zij geen kennis had van het Verdrag van Genève en dat een laattijdig indienen van een verzoek om internationale bescherming niet gelijk staat aan het feit dat een verzoeker om internationale bescherming geen gegronde vrees voor vervolging in het herkomstland zou hebben.

Verzoekster stelt verder dat het wantrouwen in de autoriteiten ertoe heeft geleid dat zij zichzelf een vals identiteitsdocument aanschafte, maar dat dit niet betekent dat er in haren hoofde geen gegronde vrees bestaat. Daarenboven, zo stelt verzoekster, heeft zij de asielinstanties bij haar verzoek nooit misleid door gebruik te maken van valse documenten. Voor die feiten werd zij overigens reeds in 2017 veroordeeld tot drie jaar voorwaardelijk, straf die zij heeft *“uitgezeten”*, zonder enige recidive. Haar valse Litouwse identiteitsdocument doet bij haar verzoek volgens haar dus niet ter zake en dient niet, gezien zij daarvoor reeds veroordeeld is geweest, als argument weerhouden te worden.

Vervolgens werpt verzoekster op dat haar politieke inzet in Kazachstan niet zo beperkt was en dat zij tevens wordt gezocht samen met gekende activisten, vervolgd wegens politieke motieven. Het is volgens haar daarom opmerkelijk dat de verwerende partij geen bewijswaarde hecht aan de attesten uitgereikt door *“Platform Russischsprekende Solidariteit”* en *“Office of Belarusian emigration in the European Union”*, omdat zij een gesolliciteerd karakter hebben. Echter, het loutere feit dat een document een gesolliciteerd karakter heeft, betekent niet automatisch dat het geen bewijswaarde heeft. Het gaat *in casu* om attesten van mensenrechtenorganisaties met kennis van zaken over de politieke realiteit in voormalige Sovjetstaten. Deze organisaties zijn op de hoogte van de gefabriceerde zaak die tegen verzoekster werd aangespannen en uit de attesten blijkt dat zij haar als waardig beschouwen voor internationale bescherming. Ook het attest van de ngo *“Ostavim Zhiljo Narodu”*, waar verzoekster in Kazachstan actief voor was, wordt onterecht niet in overweging genomen. Dat de huidige secretaris het engagement van verzoekster aandikt, kan haar niet worden tegengeworpen, toont volgens haar enkel aan dat hij zich haar nog herinnert en nog bewondering voor haar heeft en bevestigt enkel en alleen dat zij zich wel degelijk heeft ingezet voor de zaak.

Voor verzoekster heeft de beschuldiging in de bestreden beslissing van gebrek aan interesse voor de huidige situatie van haar ex-man geen enkele grond en kan dit bezwaarlijk als motief worden beschouwd. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat deze juist niet te veel in het verleden blijft graven en oude wonden opent. Ook zij, zo stelt verzoekster, heeft het recht om traumatische gebeurtenissen achter zich te laten en de zwarte pagina om te draaien, om zo haar leven rustig te kunnen verderzetten. Het is voor haar dan ook opmerkelijk dat die psychologische nuances onbegrijpelijk zijn voor de verwerende partij.

Teven is het volgens verzoekster niet duidelijk welke opzoeken door *CEDOCA in casu* werden uitgevoerd om het aantal betogers van 30 januari 2010 aan te tonen. Verzoekster had zelf deel in voormelde betoging, maar omdat zij, uit vrees, in de auto bleef zitten was het voor haar moeilijk om het juiste aantal deelnemers/aangehouden te bepalen en het is onredelijk om van haar te verwachten dat zij kan aantonen hoeveel mensen ongeveer aanwezig waren op een betoging van bijna tien jaar geleden. De verwerende partij spreekt dan wel van 2000 mensen maar de enige bron in de *ECOI*-databank spreekt van 500 tot 1000 personen, zijnde zelf een grote discrepantie. De schatting van verzoekster, 300 personen, leunt eerder aan bij het aantal zoals blijkt uit de centrale databank, die overigens door asielinstanties wordt geraadpleegd, wat haar aanwezigheid en engagement bevestigt.

Wat de zagezegde tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen over het contact tussen mevrouw I. en haar ouders betreft, blijft verzoekster bij haar verklaringen dat haar ouders wel degelijk contact met haar hebben opgenomen. Er was één contactmoment, waar zij niet persoonlijk bij aanwezig was, en wegens haar psychologische labiliteit kan zij de modaliteiten van het contact niet concreet herinneren. Zij

herhaalt verder dat het logisch was dat contact werd gezocht, want wat zou anders de reden geweest zijn voor het inhuren van een privédetective.

Verzoekster stelt verder dat zij bijzonder emotioneel was toen ze zei dat zij bij verstek veroordeeld was. Die emoties, zoals vastgesteld door de *protection officer*, tonen volgens haar een gegronde vrees voor vervolging en compleet onbegrip aan. Waar wordt gesteld dat zij, als voormalig jurist bij de Kazachse overheid, weet dat alles formeel er correct en goed moet uitzien om procedureel geen fouten te maken en dat het dan ook onaannemelijk is dat zij zich in de termijnen van vrijheidsberoving had kunnen vergissen, werpt verzoekster op dat haar jarenlange ervaring haar heeft geleerd dat het in de praktijk in de meeste gevallen anders loopt, dan hetgeen wordt neergeschreven in het "*Kazachse gerecht*".

Verzoekster stelt inmiddels haar paspoort van Kazachstan te hebben gevonden en maakt een kopie ervan over, middels het tweede stuk bij het verzoekschrift. Haar tweede Schengenvisum heeft zij, zo stelt zij, verkregen zonder aanwezig te zijn in Kazachstan en zij beweert nooit een nieuw paspoort te hebben verkregen. Het visum van Litouwen werd afgeleverd twee dagen vroeger dan de nieuwe regeling die de verzameling van biometrische gegevens zou voorzien en zij was dus echt niet aanwezig in Kazachstan bij ontvangst van het visum. Zij volhardt nooit te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst. Er was bijgevolg ook geen nieuwe binnenkomst in 2013; dit betreft een foute registratie.

Waar de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen op grond van zogenaamd onjuiste verklaringen, werpt verzoekster op dat bepaalde onjuiste verklaringen desalniettemin op zich geen reden kunnen zijn om het verzoek om internationale bescherming te weigeren, maar deze moeten beoordeeld worden in het licht van de omstandigheden van de zaak.

Dat mevrouw I. niet vroeg om het appartement van verzoekster in Kazachstan in beslag te nemen, betekent volgens verzoekster dat de strafzaak fictief was en dat deze gelden niet interessant waren voor de Kazachse overheid.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheden is luidens het verzoekschrift dan weer enige mildheid noodzakelijk. Verzoekster heeft zich bepaalde zaken mogelijks anders herinnerd, doch dit mag er niet toe leiden dat de vluchtelingenstatus wordt ontzegd. Mogelijke vergissingen kunnen te wijten zijn aan de stress die zij had.

Nog luidens het verzoekschrift overziet de verwerende partij één cruciaal element, namelijk het feit dat haar vervolger, haar ex-man, een man is met een 'lange arm' in de Kazachse politiek en die vanuit een patriarchaal gedachtegoed niet kan verkroppen dat zijn vrouw hem verlaten heeft en zich (politiek) tegen hem gekeerd heeft. Verzoekster, zo geeft zij aan, moet nu als voorbeeld dienen voor wat er gebeurt indien sterke, intelligente, onderwezen én onafhankelijke vrouwen hun plaats niet zouden kennen.

Het verzoek is tevens gestaafd door talrijke relevante documenten, terwijl de verwerende partij meent dat zij niet de nodige documenten kan voorleggen die haar vrees voor een onrechtmatige vervolging kunnen staven. Hierbij wordt volgens verzoekster voorbijgegaan aan het principe dat de meeste verzoekers om internationale bescherming niet in staat zijn om hun verklaringen te onderbouwen met documentatie en dat de omstandigheid dat een verzoeker dit wel kan eerder de uitzondering op de regel is. Kortom, er moet voorzichtig worden omgesprongen met de bewijslast die op een kandidaat-vluchteling rust.

Verzoekster stelt voorts dat zij, in geval van terugkeer, serieuze problemen zou hebben. Zo zal haar een eerlijk proces ontzegd worden, met een gevangenisstraf tot gevolg, waar zij blootgesteld zal worden aan onmenselijke praktijken, gelet op de vervolging omwille van politieke motieven. De terugkeer naar Kazachstan is bijgevolg zeer gevaarlijk voor haar persoon en enige twijfel dient dan ook in haar voordeel te worden geïnterpreteerd wegens risico van het terugsturen naar een niet-democratisch land zoals Kazachstan.

Verzoekster besluit dat er een schending voorligt van het zorgvuldigheidsbeginsel aangezien de verwerende partij zich heeft gebaseerd op stukken en bevindingen waaraan zij een foute gevolgtrekking heeft gegeven. Zo werden niet alle relevante elementen van de zaak in aanmerking genomen, meer bepaald de wraak van haar politiek machtige ex-man, noch het profiel van verzoekster, wat van haar een grote bedreiging voor de Kazachse overheid maakt. Omdat de foute feitenbevinding en foute gevolgtrekking aan de basis lag van de motivering van de bestreden beslissing, kan er bijgevolg ook geen sprake zijn van een deugdelijke motivering. De motivering is voorts niet in feite en in rechte

evenredig met het belang van de genomen beslissing en hierdoor schendt de verwerende partij de motiveringsplicht.

Tot slot werpt verzoekster op dat zij erkend dient te worden als vluchteling, zodat zij niet apart om subsidiaire bescherming verzoekt.

2.1.3. Verzoekster verzoekt de Raad daarom om de bestreden beslissing *“te vernietigen of te hervormen en de verzoeker te erkennen als vluchteling, minstens om aan haar de subsidiaire bescherming toe te kennen”*.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- kopie paspoort en twee Shengenvisa (stuk 2);
- *Tengrinews*: foto's van gezochte personen van Kazachstan (stuk 3);
- *Kazachstanskaya pravda*: lijst van gezochte criminelen (stuk 4);
- vraag politie voor hulp opsporing verzoekster (stuk 5);
- registratie overlijden verzoeksters moeder (stuk 6);
- registratie overlijden verzoeksters vader (stuk 7).

2.2.2. Ter terechtzitting legt de advocaat van verzoekster een aanvullende nota neer, vergezeld van informatie over de mensenrechtenschendingen in Kazachstan.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij, zo weze herhaald, daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet

steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling bijzondere procedurele noden

2.3.5.1. Luidens het verzoekschrift diende er met de bijzondere toestand van verzoekster, die steeds werd opgevolgd door een psycholoog naar aanleiding van de pijnlijke gebeurtenissen in het land van herkomst en het partnergeweld in België, rekening te worden gehouden. De psychologische toestand van verzoekster, alsook stress, had een grote invloed op haar verhaal. Haar antwoorden tijdens de persoonlijke onderhouden bij het commissariaat-generaal waren immers niet altijd logisch en het bleek duidelijk dat het niet goed met haar ging, waarmee door de verwerende partij geen rekening werd gehouden.

2.3.5.2. In de bestreden beslissing valt in verband met de bijzondere procedurele noden het volgende te lezen:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS in het kader van onderhavig verzoek gaf u aan dat u de laatste twee à drie jaar naar aanleiding van het partnergeweld waarvan u in België het slachtoffer was, werd opgevolgd door een Russischspreekende psychologe en u medicatie nam (CGVS 1, p. 9). U legde in dit verband twee attesten voor van een huisarts dd 16/10/2015 en 01/08/2017 over letsels die u opliep als gevolg van partnergeweld en 12 attesten van consulten bij een centrum voor geestelijke gezondheidszorg in de periode tussen 14/03/2018 en 20/06/2018. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u uw relatie met de persoon die u mishandelde, een erkende vluchteling, beëindigd heeft, net als uw sessies bij de psychologe. Toen u tijdens uw persoonlijk onderhoud op 25/08/2020 gevraagd werd of u nog naar een psychologe ging, zei u immers dat dat niet het geval was. U stopte ergens na nieuwjaar 2020 met uw bezoeken aan de psychologe omdat u zich beter voelde en u niet langer herinnerd wilde worden aan de problemen met uw ex-vriend door wie u ernstig mishandeld werd en van wie u wegvluchtte (CGVS 1, p. 9 en 12). Toen u bij aanvang van uw tweede gehoor op het CGVS in het kader van onderhavig verzoek gevraagd werd hoe het met u ging, verklaarde u dat u al vijf dagen hevige hoofdpijn had en dat niets hielp. Toen u hierop gevraagd werd of u een dokter had geraadpleegd, zei u dat hij u aanraade de Dafalgan of Nurofen te nemen. Op de dag van uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS ging u naar de apotheek en zei dat u hoofdpijn had, waarop ze u paracetamol met cafeïne aanraadden. Toen de protection officer u hierna vroeg of u zich in staat achtte om te spreken over de redenen waarom u een tweede verzoek om internationale bescherming had ingediend, antwoordde u met 'Tuurlijk. Misschien zal ik af en toe moeten vragen om te herhalen, maar ik denk het wel. En ik zal waarschijnlijk niet emotioneel zijn'. Toen u gevraagd werd waarom u dat zei, antwoordde u dat het niet echt aangenaam is om hoofdpijn te hebben, er ook een bepaalde druk was op uw ogen, maar u wel kon nadenken. Toen de protection officer hierop zei dat het gehoor ook kon worden uitgesteld, zei u: 'Nee, laten we beginnen'. Er werd u uitgelegd dat u de protection officer mocht onderbreken wanneer dit nodig was om verduidelijking te verkrijgen (CGVS 2, p. 2). Even later werd u wat water aangeboden (CGVS 2, p. 9). Uit de notities van uw persoonlijke onderhouden blijkt dat u in staat was om logisch en helder te antwoorden op de vragen die u werden gesteld en dat u de vragen goed begreep, ook al verklaarde u op het einde van uw tweede gehoor en dit in tegenstelling tot uw eerste gehoor, dat niet alle vragen duidelijk waren voor u (CGVS 1, p. 27-28 en CGVS 2, p. 27). Zoals hierboven reeds vermeld, blijkt uit de notities van uw tweede gehoor nochtans dat van meet af aan werd benadrukt dat u de protection officer mocht onderbreken wanneer bijvoorbeeld een vraag niet duidelijk was. Uit uw antwoorden blijkt overigens dat u de vragen begreep."

2.3.5.3. Verzoekster slaagt er niet in om aan de voormelde motieven, waaruit blijkt dat er terdege rekening werd gehouden met haar psychologische toestand, afbreuk te doen. Verzoekster blijft in gebreke te duiden in welk opzicht en in welke mate haar psychologische toestand een grote invloed zou hebben gehad op haar verhaal. Zij haalt wel aan dat haar antwoorden tijdens de persoonlijke onderhouden bij het commissariaat-generaal niet altijd logisch waren, maar slaagt er niet in dit te concretiseren of te duiden hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling. Dat duidelijk bleek dat het niet goed met haar ging, volgt, los van de hoofdpijn die bij aanvang van het tweede persoonlijk

onderhoud werd opgetekend en waarmee door de *protection officer* rekening werd gehouden, alvast niet uit de notities van de persoonlijke onderhouden. Zo gaf verzoekster uitdrukkelijk aan dat zij zich in staat achtte om te spreken over de redenen van haar tweede verzoek om internationale bescherming en ging zij niet in op de mogelijkheid om het tweede persoonlijk onderhoud desgewenst uit te stellen (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud *d.d.* 8 december 2020, p. 2). Uit de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt bovendien dat deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Uit de inhoud van deze notities blijkt dat verzoekster tijdens de onderhouden in staat was het gesprek te volgen, dat zij de gestelde vragen begreep en dat zij hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren, niettegenstaande zij op het einde van het tweede persoonlijk onderhoud aangaf dat niet alle vragen duidelijk waren maar dat zij ze naar best vermogen probeerde te beantwoorden. Uit de notities van de persoonlijke onderhouden kan aldus niet worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar huidige, tweede verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu noch verzoekster, noch diens advocaat bij het commissariaat-generaal enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van de persoonlijke onderhouden.

Uit de door verzoekster neergelegde medische attesten (administratief dossier, map documenten, stukken 19 en 20), die overigens dateren van vóór het indienen van het huidige verzoek om internationale bescherming, blijkt verder in het geheel niet dat verzoeksters psychische problemen van zulke aard zouden zijn dat deze haar ertoe zouden verhinderen om in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. In de door verzoekster neergelegde psychische attesten wordt weliswaar melding gemaakt van een aantal symptomen, maar nergens in deze attesten wordt enige uitspraak gedaan over de eventuele invloed van deze symptomen op verzoeksters deelname aan de procedure internationale bescherming. Weze overigens herhaald dat deze attesten dateren van 2015 en 2017 en dus van vóór het indienen van het tweede en huidig verzoek om internationale bescherming. Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming in de vragenlijst "*bijzondere procedurele noden*" eenduidig aangaf dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster naar een psycholoog ging omwille van het partnergeweld in België en niet, zoals zij in het verzoekschrift aanhaalt, ook omwille van de pijnlijke gebeurtenissen in Kazachstan (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud *d.d.* 25 augustus 2020, p. 10 en medische attesten, map documenten, stukken 19 en 20). Overigens gaf verzoekster zelf aan sinds begin 2020 niet langer de psycholoog te frequenteren (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud *d.d.* 25 augustus 2020, p. 9).

2.3.5.4. Dient voorts te worden opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor bij het commissariaat-generaal gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De door verzoekster aangehaalde en uiteengezette gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op haar verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoeksters geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress geen aannemelijke verklaring vormt voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Verzoekster preciseert voorts niet tijdens welk gehoor of onderhoud de vermeende stress zich zou hebben gemanifesteerd. Evenmin toont zij *in concreto* aan waar of hoe dit (het neerschrijven van) haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Voorts toont zij niet aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden beslissing en motivering. Bovendien blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeksters gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de persoonlijke onderhouden bij het commissariaat-generaal op een normale wijze zijn geschied en kan hieruit niet worden afgeleid dat verzoekster dermate gestresseerd zou zijn geweest dat van haar geen volwaardige verklaringen mocht worden verwacht.

2.3.5.5. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeksters rechten gerespecteerd werden en dat zij in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Verzoekster gaf aan niet terug te kunnen keren naar Kazachstan omdat zij er onmiddellijk zou worden aangehouden in verband met een strafzaak die tegen haar aanhangig werd gemaakt op valse gronden.

Blijkens de bestreden beslissing is verzoekster er – opnieuw – niet in geslaagd haar asielrelaas aannemelijk te maken. Zo kan geen geloof gehecht worden aan haar verklaringen als zou omwille van haar beperkte politieke inzet door de Kazachse autoriteiten een valse strafzaak tegen haar zijn gestart en rijst het vermoeden dat de zaak die de autoriteiten tegen haar openden omwille van oplichting gegrond is. Eerst en vooral (i) blijft het argument dat haar verzoek om internationale bescherming laattijdig is, en dat reeds uitgebreid beargumenteerd werd in de beslissing die in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming werd genomen, overeind. Verder (ii) ontstaat uit de talmende houding van verzoekster het vermoeden dat zij haar land van herkomst op 8 september 2010 ontvluchtte om de strafzaak uit de weg te gaan die twee weken eerder tegen haar aanhangig werd gemaakt. Dit vermoeden wordt nog versterkt doordat zij pas in het kader van haar tweede verzoek, dat zij indiende op 26 april 2016, een reeks documenten voorlegde uit 2010, 2011 en 2012 aangaande de strafzaak die tegen haar geopend werd in augustus 2010. Het feit dat zij deze documenten niet voorlegde tijdens het eerste verzoek, kan erop wijzen dat zij verkoos deze achter te houden voor de Belgische asielinstanties omdat de aantijgingen jegens haar wel degelijk gegrond zijn. Voorts (iii) is verzoekster er niet in geslaagd de link aan te tonen tussen haar beperkte politieke inzet en de strafvervolgung jegens haar. Het is immers niet aannemelijk dat louter door haar verklaarde kortstondig politiek engagement een gefabriceerde strafzaak tegen haar aanhangig werd gemaakt waarbij zij volgens haar eigen verklaringen een gevangenisstraf van maar liefst tien jaar riskeert. Er kan bovendien niet worden ingezien waarom zij omwille van haar beperkte politieke inzet zoveel harder zou zijn aangepakt en vervolgd dan andere activisten in haar land van herkomst. Verder (iv) legt verzoekster geen begin van bewijs voor van de strafzaak of klacht die zij samen met anderen zou hebben ingediend bij het parket wegens het stelen van geld van particulieren en die (mede) gericht was tegen haar ex-man, noch enig begin van bewijs dat het bedrijf van haar ex-man en ex-schoonvader verwickeld zou zijn geweest in een fraudezaak. Bovendien (v) werd bij verzoekster een opvallend gebrek aan interesse vastgesteld over de situatie van haar ex-man, hetgeen de geloofwaardigheid van haar verklaringen, als zou door zijn toedoen een gefabriceerde strafzaak tegen haar zijn geopend, verder onderuit haalt. Voorts (vi) zijn verzoeksters kennis over de enige manifestatie waaraan zij deelnam en haar beweringen in verband met wanneer zij haar politieke activiteiten stopzette, niet overtuigend en wordt ook hierdoor de geloofwaardigheid van haar verklaringen over haar politiek engagement en de problemen die zij hierdoor kreeg aangetast. Er wordt verder (vii) een opvallende tegenstrijdigheid vastgesteld tussen haar opeenvolgende verklaringen in verband met het al dan niet persoonlijk contact tussen haar ouders en mevrouw I., die, volgens de stukken die verzoekster voorlegde over de strafzaak die tegen haar werd aangespannen, slachtoffer was van oplichting. Het is voorts opmerkelijk (viii) dat verzoekster, die verklaart jurist te zijn, gespecialiseerd in het strafrecht, die bij de politie heeft gewerkt, bij de overheid en verschillende jaren in een advocatenkantoor alvorens aan een ngo juridisch advies te hebben verleend, bleef zeggen dat zij in haar land van herkomst bij verstek veroordeeld was, terwijl uit de documenten die zij over de strafzaak jegens haar voorlegde blijkt dat dit niet het geval is. Verder kon ook minstens worden verwacht dat verzoekster, indien zij een bepaalde gevangenisstraf vreest, zich zou informeren over de termijnen en hierover ook correcte verklaringen zou kunnen afleggen. Verder (ix) blijkt uit haar vorig verzoek om internationale bescherming dat zij meer dan eens de Belgische autoriteiten heeft trachten te misleiden, dat zij nog steeds een aantal zaken achterhoudt en dat zij er niet voor terugschrikt een loopje te nemen met de waarheid, waardoor haar algehele geloofwaardigheid verder wordt aangetast. Tot slot (x) kunnen de door verzoekster tijdens haar tweede verzoek neergelegde documenten, omwille van de redenen, vervat in de bestreden beslissing, bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen.

2.3.6.2. Na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeksters ingeroepen asielrelaas. De Raad merkt op dat verzoeksters verweer in wezen beperkt blijft tot het volharden in haar verklaringen, het geven van persoonlijke vergoelijkungen en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slaagt zij er echter niet in om de pertinente en draagkrachtige motivering in de bestreden beslissing te weerleggen, of in een ander daglicht te stellen.

2.3.6.3. De Raad kan verzoekster alleen maar bijtreden waar zij stelt dat duidelijk is bewezen dat zij wordt gezocht in Kazachstan. Zo staat het reeds sinds het eerste verzoek om internationale

bescherming vast dat verzoekster wordt gezocht door *Interpol*, en kan bijkomstig worden gewezen op de stukken 3 en 4 zoals gevoegd bij het voorliggende verzoekschrift, waaruit blijkt dat verzoekster voorkomt op het internet raadpleegbare lijsten van gezochte personen in Kazachstan. Verzoekster kan dan weer niet worden gevolgd waar zij zich beroept op haar, in vergelijking met andere Kazachse politieke activisten, “*ophefmakers*”, waarnaar wordt verwezen, gevaarlijker profiel. Dat zij jurist is, met kennis van de interne juridische keuken van de Kazachse overheid, meer op de hoogte is van het reilen en zeilen van de juridische misbruiken waaraan de Kazachse overheid zich schuldig maakt en dat zij meer gevoelige informatie aan een publiek kan doorgeven, waardoor haar stem meer gehoord zal worden en waardoor zij een grotere bedreiging vormt dan een “*ophefmaker*”, kan niet worden bijgetreden. Het blijkt immers dat verzoeksters politiek engagement en inzet eerder gering was, hetgeen genoegzaam uit de bestreden beslissing blijkt, waardoor de Raad, in navolging van de verwerende partij, niet kan aanzien dat net zij zoveel harder zou worden aangepakt en vervolgd dan andere activisten uit Kazachstan. Verzoekster gaat voorbij aan de objectieve informatie die zich in het administratief dossier bevindt en waaruit blijkt dat A.K., die een veel uitgesprokener profiel had dan haar, wat zij ook toegaf, omwille van zijn politiek engagement verschillende keren voor slechts vijftien dagen werd opgesloten (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 7 en 12). Ook in het verzoekschrift slaagt verzoekster er niet in aannemelijk te maken waarom de Kazachse autoriteiten net haar, met haar beperkt politiek engagement, disproportioneel meer dan anderen en vooral blijvend zouden viseren. Dat zij vanuit haar specifieke ervaring als jurist meer bedreigend voorkomt, is al te simplistisch, wordt niet geconcretiseerd en weegt geenszins op tegen het beperkt en kortstondig politiek engagement, dat verzoekster niet poogt te weerleggen. Het komt dan ook weinig aannemelijk voor dat de Kazachse autoriteiten een gefabriceerde strafzaak tegen verzoekster zouden opzetten omwille van haar beperkte politieke inzet, die bovendien pas meer dan zes maanden na deelname aan de betoging van 30 januari 2010 werd geïnitieerd.

2.3.6.4. Verzoekster beroept zich voorts op de ongegrondheid van de aantijgingen en voert aan dat haar volledig verhaal bewijst dat zij helemaal geen criminele persoon is en in feite een slachtoffer van vervolgingen in haar land van herkomst. Uit de documenten die verzoekster over de strafzaak jegens haar neerlegde, blijkt dat zij (grootschalige) fraude zou hebben gepleegd. Verzoekster slaagt er niet *in concreto* in aan te tonen dat de aantijging ongegrond zou zijn. De verwerende partij zegt ook niet als dusdanig dat de aantijgingen gegrond zijn maar wel dat, om de redenen vervat in de bestreden beslissing, het vermoeden rijst dat zij dit zijn.

2.3.6.5. Verzoekster kan verder allerminst worden gevolgd waar zij laat uitschijnen dat de laattijdigheid van de asielaanvragen niet relevant is. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing voor recht gezegd:

“Eerst en vooral blijft het argument dat uw verzoek om internationale bescherming laattijdig is en dat reeds uitgebreid beargumenteerd werd in de beslissing die ik in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming nam, overeind.

U verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek dat u nog vanuit Kazachstan, in 2010, met een vriend belde die uw land ontvlucht was en in België internationale bescherming had gevraagd. Deze vriend zei tegen u dat u omwille van uw problemen het land moest verlaten en naar België kon komen en er asiel kon vragen, net als hij gedaan had. Omwille van die vriend kwam u naar België, waar hij u na uw aankomst de asielprocedure uitlegde. U zei echter tegen hem dat het moeilijk was om dat te doen na alles wat u in uw land had meegemaakt en dat u gewoon een rustig leven wilde (CGVS 1e VIB, p. 7-8). Hoewel u sinds 2012 wist dat er in uw land een strafzaak tegen u werd geopend, wachtte u maar liefst tot december 2016, toen u omwille van fraude met identiteitsdocumenten naar een gesloten centrum werd overgebracht met het oog op repatriëring, om een verzoek om internationale bescherming in te dienen bij de Belgische autoriteiten. Tot die tijd diende u met de hulp van een advocaat, gespecialiseerd in het vreemdelingenrecht, een aantal regularisatieaanvragen in bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maar geen verzoek om internationale bescherming. Nochtans waren er ook periodes dat u in België illegaal en dus in een uiterst preciaire situatie verbleef. Uw talmende houding is, zeker gezien u verklaarde in uw land jarenlang als juriste te hebben gewerkt, niet verenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw land op 8 september 2010 ontvluchtte om de strafzaak uit de weg te gaan die tegen u aanhangig werd gemaakt op 24 augustus 2010 oftewel twee weken eerder. Dit vermoeden wordt nog versterkt doordat u pas in het kader van uw tweede verzoek, dat u indiende op 26 april 2018, een reeks documenten voorlegde uit 2010, 2011 en 2012 aangaande de strafzaak die tegen u geopend werd in augustus 2010. Het feit dat u deze documenten niet voorlegde tijdens uw eerste

verzoek kan erop wijzen dat u verkoos deze achter te houden voor de Belgische asielinstanties omdat de aantijgingen jegens u wel degelijk gegrond zijn."

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, zijn verzoek om internationale bescherming op een gedegen wijze zou doen gelden. Verder mag zeker van een jurist en hooggeschoold persoon worden verwacht dat deze zich zou informeren omtrent de juridische mogelijkheden om internationale bescherming te bekomen. Bovendien werd verzoekster, voorafgaand aan het eerste verzoek om internationale bescherming, bijgestaan door een advocaat gespecialiseerd in de vreemdelingenmaterie en diende zij twee regularisatieaanvragen in. Dat zij, als jurist, bijgestaan door een gespecialiseerd advocaat en met een erkende vluchteling als ex-partner in België, geen kennis zou hebben van het Verdrag van Genève, gaat dan ook allerminst op en biedt geenszins een afdoende verklaring voor het apert en lang getalm. Dat zij niet volledig op de hoogte was inzake alle problemen, waaronder haar seining bij *Interpol*, verklaart niet waarom zij, hoewel zij sedert 2012 wist dat er in haar land van herkomst onterecht een strafzaak tegen haar werd geopend, maar liefst nog vier jaar wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dat verzoekster dermate lang talmde, hetgeen reeds is komen vast te staan naar aanleiding van het eerste verzoek om internationale bescherming, getuigt in het geheel niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haren hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

Waar zij stelt dat zij angst heeft niet geloofd te worden en een enorm wantrouwen in de autoriteiten heeft, gelet op het verleden en zeker gelet op het feit dat op de website van de FOD Buitenlandse Zaken de sterke en goede banden met Kazachstan benadrukt worden, wijst de Raad erop dat deze uitleg bezwaarlijk kan volstaan om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te verklaren. Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen, is bovendien inherent aan het vertrouwen, verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Ten andere, dat op de website van de FOD Buitenlandse Zaken de sterke banden met Kazachstan worden gepromoot, is een blote bewering en kan geenszins een verklaring bieden voor het talmen in kwestie.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de talmende houding van verzoekster niet verenigbaar is met een gegronde vrees voor vervolging. De Raad kan de commissaris-generaal dan ook volgen dat hierdoor het vermoeden ontstaat dat verzoekster op 8 september 2010 Kazachstan ontvluchtte om de strafzaak die twee weken eerder, op 24 augustus 2010, tegen haar aanhangig werd gemaakt en waarvan het vermoeden rijst dat de aantijgingen gegrond zijn, uit de weg te gaan. Dit vermoeden wordt, zoals de bestreden beslissing terecht stelt, nog versterkt doordat verzoekster pas in het kader van haar tweede en huidig verzoek, een reeks documenten voorlegde uit 2010, 2011 en 2012 aangaande de in augustus 2010 geopende strafzaak.

2.3.6.6. Vervolgens werpt verzoekster op dat haar politieke inzet in Kazachstan niet zo beperkt was als in de bestreden beslissing wordt voorgehouden en dat zij gezocht wordt samen met gekende activisten, vervolgd wegens politieke motieven. Het is volgens haar daarom opmerkelijk dat de verwerende partij geen bewijswaarde hecht aan de door haar neergelegde documenten, uitgereikt door "*Platform Russischsprekende Solidariteit*" en "*Office of Belarusian emigration in the European Union*", omdat zij een gesolliciteerd karakter hebben. Los van het gegeven dat de steunbrieven van deze personen die in België als vluchteling werden erkend en die verzoekster hielpen haar in België staande te houden voorkomen als zijnde gesolliciteerd - wat zoals verzoekster opwerpt nog niet wil zeggen dat er geen bewijswaarde aan kan worden gehecht - kan er, gelet op de pertinente en draagkrachtige reden in de bestreden beslissing dat nergens uit betrokken steunbrieven blijkt wie precies bedoeld wordt met de aangehaalde "*betrouwbare bronnen*", geen bewijswaarde aan worden gehecht. Dat het *in casu* zou gaan om attesten van mensenrechtenorganisaties die volgens verzoekster op de hoogte zijn van de tegen haar aangespannen gefabriceerde zaak en dat uit de attesten blijkt dat zij haar als waardig beschouwen voor internationale bescherming, betekent nog niet dat zij ook daadwerkelijk internationale bescherming moet krijgen.

Dat de huidige secretaris van de ngo "Ostavim Zhiljo Narodu", ngo waar verzoekster in Kazachstan actief voor was, in zijn attest haar engagement aandikt, maar dat dit haar niet kan worden tegengeworpen, enkel aantoon dat hij zich haar nog herinnert, nog bewondering voor haar heeft en enkel en alleen bevestigt dat zij zich wel degelijk heeft ingezet voor de zaak, vermag geen afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen die in de bestreden beslissing over dit attest staan te lezen en die luiden als volgt:

"In het verzoekschrift van de NGO Ostavim Zhiljo Narodu dd 12/02/2018 dat ondertekend is door de secretaris van het filiaal van deze organisatie in Almaty staat dat een valse strafzaak tegen u werd geopend opdat u zou stoppen met uw politiek activisme. In 2010 nam u volgens de auteur deel aan meetings van de oppositie tegen het eenmansregime van president Nazarbayev en voor het houden van eerlijke presidentsverkiezingen in Kazachstan. Het is echter opvallend dat uw engagement volgens de auteur van deze steunbrief veel groter lijkt dan uzelf had aangegeven. U verklaarde immers voor het eerst (en voor het laatst) aan een betoging van deze organisatie te hebben deelgenomen op 30/01/2010, waarop u vier dagen later werd aangehouden en enkele dagen vastzat, waarna u enkel nog achter de schermen actief was voor de organisatie. Bovendien verklaarde u eerder toevallig betrokken te zijn geraakt in deze beweging, namelijk toen u eind 2009 werd opgezocht door de moeder van een vriendin die omwille van uw relatie met uw ex, uw hulp inriep nadat haar dochter zich van het leven beroofd had nadat ze al haar geld gestoken had in de bouw van een appartement dat niet werd opgetrokken. U dacht er toen enkel aan de ouders van uw overleden vriendin te helpen (CGVS 2, p. 12). Toen u gevraagd werd of u zich naast uw inzet voor mensen die belazerd werden door de fraude met woningen nog voor iets anders had ingezet, zei u dat dat niet het geval was (CGVS 1, p. 19). Toen u geconfronteerd werd met het feit dat de ondertekenaar van deze brief gewag maakt van uw deelname aan (meerdere) betogingen tegen het eenmansregime van de president en voor eerlijke verkiezingen, iets waar uzelf eerder niet met zoveel woorden over gesproken had, zei u dat u naar bijeenkomsten ging en u dit niet gevraagd werd toen u in het gesloten centrum zat (CGVS 1, p. 20). Nochtans had u net voordien verklaard dat uw inzet beperkt bleef tot het opkomen voor de gedupeerden van de vastgoed fraudezaak (CGVS 1, p. 19). Toen u geconfronteerd werd met het feit dat u tijdens uw eerste verzoek nergens melding gemaakt had van de ondertekenaar van deze brief, die secretaris was van het filiaal van de NGO Ostavim Zhiljo Narodu in Almaty, waar ook u vandaan komt, zei u dat u wist dat deze persoon er vroeger geweest was, dat u niet wist wat hij nu precies deed en dat u er tien jaar niet geweest was en dingen veranderen (CGVS 2, p. 16). Net omdat u zei dat u wist dat hij er vroeger was, blijft het opmerkelijk dat u zijn naam niet noemde toen u tijdens uw eerste verzoek gevraagd werd naar medestanders van A.K."

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten en de vaststelling dat het politiek engagement in het betreffend attest beduidend groter wordt voorgesteld dan verzoekster zelf aangaf blijft dan ook overeind.

Verzoekster gaf immers uitdrukkelijk aan, sinds zij politiek actief was eind 2010, maar aan één *meeting* van de ngo *Ostavim Zhiljo Narodu* van 30 januari 2010 in Almaty, nabij het standbeeld van Abaja, te hebben deelgenomen, tijdens dewelke zij in de auto bleef zitten en naar aanleiding waarvan zij enkele dagen werd vastgehouden en mishandeld en dat zij zich nadien nog slechts enkele maanden achter de schermen van betreffende ngo zou hebben ingezet (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud, p. 17, 19 en 23 en notities tweede persoonlijk onderhoud, p. 12- 15). Echter, wat deze ene deelname betreft, slaagt verzoekster er, zoals omstandig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, niet in te overtuigen van haar kennis omtrent het aantal deelnemers, het aantal aangehouden en naar welk politiedistrict deze werden gebracht. Uit objectieve informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 8 en 9), blijkt dat het werkelijk aantal deelnemers aan de betoging met als eis dat de autoriteiten geen grond aan Chinese bedrijven uit handen zouden geven, ongeveer 2000 (stuk 9) (dan wel 5000, stuk 8), aanzienlijk hoger lag dan het aantal mensen dat verzoekster gedurende haar persoonlijke onderhoud opgaf, 250 tot 300, en dat er dertien aangehouden naar een ander politiedistrict werden gebracht dan deze die verzoekster opgaf. Hierdoor kan getwijfeld worden aan verzoeksters deelname aan deze betoging en al zeker aan haar rol om als jurist de gedetineerden bij te staan na aanhouding. Waar verzoekster hier - opnieuw - tegenin brengt dat zij uit vrees in de auto bleef zitten tijdens deze betoging en dat het onredelijk is om van haar te verwachten dat zij kan aantonen hoeveel mensen ongeveer aanwezig waren op een betoging van bijna tien jaar geleden, wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op coherente,

duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en de deelname aan deze ene betoging van determinerende invloed was op haar verdere leven, kan zij geacht worden in het geheugen van verzoekster te zijn gegrift, zodat zij bij machte zou moeten zijn hierover op een spontane, doorleefde, duidelijke, gedetailleerde, coherente en eensluidende wijze te verhalen. Waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat uit de centrale databank *ECOI*, die overigens door asielinstanties wordt geraadpleegd, meer bepaald uit een artikel van *BBC News*, blijkt dat er geen 2000 maar tussen de 500 tot 1000 mensen tijdens deze betoging aanwezig waren, cijfers waartegen verzoeksters schatting eerder aanleunt dan de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, bevestigt dit nog niet haar aanwezigheid, engagement en haar rol om als jurist de gedetineerden na afloop van deze betoging bij te staan en dit verklaart ook niet de overige discrepanties tussen haar verklaringen en de voormelde bevindingen in het administratief dossier, afkomstig van *Radio Azattik* en *Pravda Info*. De door verzoekster aangehaalde bron is bovendien de enige die zo'n laag aantal vermeldt. De *post factum* bewering ter terechtzitting van verzoekster dat er op dezelfde dag twee betogingen in twee regio's plaatsvonden en dat de betogers van de ene deze van de andere vervoegden na afloop waardoor er sprake was van één grote betoging, wordt niet gestaafd door de informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt.

Verder wijst de Raad er nog op dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde vaagheden en onaannemelijkheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof gehecht kan worden aan de verklaring van verzoekster in haar land van herkomst te worden vervolgd om politieke redenen.

Verzoekster laat de overweging uit de bestreden beslissing dat haar verklaringen in verband met de aanval op A.K., hoofd van de oppositiebeweging Talmaz, en die haar ertoe aanzette haar activiteiten voor de ngo te stoppen niet consistent zijn en niet in overeenstemming zijn met de objectieve informatie van het commissariaat-generaal, volledig onverlet, zodat deze bij gebrek aan dienstig verweer onverminderd overeind blijft en de geloofwaardigheid van haar verklaringen over haar politieke engagement en de problemen die zij hierdoor kreeg verder aantast.

2.3.6.7. Verzoekster laat voorts ook de overweging uit de bestreden beslissing, dat zij geen begin van bewijs voorlegt van de samen met anderen bij het parket ingediende strafzaak of klacht wegens het stelen van geld van particulieren en die (mede) gericht was tegen haar ex-man, noch enig bewijs dat het bedrijf van haar ex-man en ex-schoonvader in een fraudezaak zou zijn verwikkeld geraakt, volledig ongemoeid. Deze overweging, die pertinent en draagkrachtig is, wordt, bij gebrek aan dienstig verweer, door de Raad dan ook tot de zijne gemaakt. In dit kader kan nog worden benadrukt dat een opzoeking van *CEDOCA*, naar aanleiding van het eerste verzoek om internationale bescherming, over de mogelijk verwikkeling van kwestieus bedrijf in een vastgoedfraudezaak niets opleverde (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 4).

2.3.6.8. In de bestreden beslissing wordt daarenboven op genoegzame wijze een opvallend gebrek aan interesse in hoofde van verzoekster vastgesteld over de situatie van haar ex-man, die, zoals verzoekster verklaarde, banden heeft met het regime en uit was op wraak waardoor de autoriteiten haar dermate viseerden en een strafzaak tegen haar openden. Dat dit bezwaarlijk als motief kan worden beschouwd, omdat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze juist niet te veel in het verleden blijft graven en oude wonden opent en dat zij het recht heeft om traumatische gebeurtenissen achter zich te laten en de zwarte pagina om te draaien, om zo haar leven rustig te kunnen verderzetten, kan niet worden bijgetreden. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de precieze aard en de evolutie van de problemen en de situatie in het land van herkomst. Dat verzoekster naliet zich te informeren omtrent haar ex-man, zeker indien zij ten gevolge van zijn toedoen zou worden vervolgd, getuigt van een verregaand gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees voor vervolging. Doordat verzoekster geen correct beeld kon schetsen van en zelfs naliet te informeren over de verblijfplaats en activiteiten van haar ex-man, wordt verder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen als zou door het toedoen van haar ex-man een gefabriceerde strafzaak tegen haar zijn geopend. Ten andere, verzoekster geeft in het verzoekschrift net aan dat de verwerende partij één cruciaal element ontziet, namelijk het feit dat haar vervolger, haar ex-man, een man is met een 'lange arm' in de Kazachse politiek en die vanuit een

patriarchaal gedachtegoed niet kan verkroppen dat zijn vrouw hem verlaten heeft en zich (politiek) tegen hem gekeerd heeft. Verzoekster, zo luidt het verzoekschrift, moet nu als voorbeeld dienen voor wat er gebeurt indien sterke, intelligente, onderwezen én onafhankelijke vrouwen hun plaats niet zouden kennen. Op basis hiervan valt zeker niet te begrijpen dat verzoekster zich niet zou hebben geïnformeerd over haar ex-man, het cruciale element net dat de verwerende partij zou ontzien.

2.3.6.9. Wat de opvallende tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen over het al dan niet persoonlijk contact tussen mevrouw I. en haar ouders betreft, blijft verzoekster bij haar verklaringen zoals afgelegd tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud, p. 20 en 27) dat haar ouders wel degelijk contact met haar hebben opgenomen, dat er één contactmoment is geweest en dat het logisch was dat contact werd gezocht, want wat zou anders de reden geweest zijn voor het inhuren van een privédetective. Door één versie van haar eerdere verklaringen te herhalen en te bevestigen, doet verzoekster evenwel geenszins afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen deze versie en haar overige verklaringen, die pertinent en draagkrachtig is en die steun vindt in het administratief dossier. Dat zij niet persoonlijk bij het contactmoment aanwezig was en dat zij wegens haar psychologische labiliteit de modaliteiten van het contact niet concreet kan herinneren, doet geen afbreuk aan de tegenstrijdigheid op basis van de tijdens de administratieve procedure afgelegde verklaringen, die duidelijk waren, niet voor interpretatie vatbaar, met elkaar in strijd en die geen ruimte laten voor de nuanceringen die verzoekster *post factum* tracht aan te brengen. De geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen over de tegen haar gefabriceerde rechtszaak worden hierdoor nog verder aangetast. Waar verzoekster zich, ter verschoning van de tegenstrijdigheden, beroept op stress, kan worden verwezen naar hetgeen hierover reeds werd uiteengezet. Dat mevrouw I. niet zou gevraagd hebben om het appartement van verzoekster in Kazachstan in beslag te nemen, bewijst niet dat de strafzaak fictief was en dat deze gelden niet interessant waren voor de Kazachse overheid.

2.3.6.10. Het is vervolgens, zoals de commissaris-generaal terecht stelt, opmerkelijk dat verzoekster, die verklaart jurist te zijn, gespecialiseerd in strafrecht, die bij de politie heeft gewerkt, bij de overheid en verschillende jaren in een advocatenkantoor alvorens voor een ngo juridisch advies te hebben verleend, bleef zeggen dat zij in haar land van herkomst bij verstek veroordeeld was, terwijl uit de documenten die zij over de strafzaak jegens haar voorlegde, blijkt dat dit niet het geval is. Verzoekster brengt hier in het verzoekschrift tegenin dat zij bijzonder emotioneel was toen zij zei dat zij bij verstek veroordeeld was en dat die emoties, zoals vastgesteld door de *protection officer*, volgens haar een gegronde vrees voor vervolging en compleet onbegrip aantonen. Uit de lezing van de notities van het eerste persoonlijk onderhoud, tijdens hetwelk verzoekster meermaals uitdrukkelijk aangaf dat zij in Kazachstan bij verstek is veroordeeld (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud, p. 7, 8, 24), blijkt nergens dat zij emotioneel, laat staan bijzonder emotioneel, was, toen zij dit zo verklaarde ten overstaan van de *protection officer*. Deze blote *post factum* bewering vindt nergens steun in de notities. Verder is het inderdaad, zoals de bestreden beslissing terecht stelt, opmerkelijk dat verzoekster aangaf dat zij volgens de valse aanklacht tot tien jaar vrijheidsberoving riskeerde (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud, p. 10), terwijl uit de door haar voorgelegde stukken, meer bepaald de akte van inbeschuldigingstelling (administratief dossier, map documenten, stuk 14), blijkt dat zij een gevangenisstraf riskeert van drie tot zeven jaar. De Raad volgt de bestreden beslissing waar deze stelt dat van verzoekster kan worden verwacht dat zij zich minstens zou informeren over de termijnen van de gevreesde gevangenisstraf en hierover, zeker als jurist, correcte verklaringen zou kunnen afleggen, *quod non*. *Post factum* opwerpen dat haar jarenlange ervaring haar heeft geleerd dat de straftoemeting in de praktijk in de meeste gevallen anders loopt, verklaart nog niet waarom zij niet bij machte was de objectieve strafmaat voor de haar ten laste gelegde beschuldigingen te geven. Overigens blijkt uit de notities van het eerste persoonlijk onderhoud dat verzoekster ook niet *in concreto* kon duiden op basis van welk wetsartikel zij in beschuldiging werd gesteld, hetgeen eveneens bevreemdend voorkomt (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud, p. 8-9). Dat bepaalde onjuiste verklaringen op zich geen reden kunnen zijn om het verzoek om internationale bescherming te weigeren, maar dat deze moeten beoordeeld worden in het licht van de omstandigheden van de zaak, doet geen afbreuk aan de beperkte kennis van verzoekster in kwestie.

2.3.6.11. Verzoekster ontkent verder niet zij zich zichzelf een vals identiteitsdocument aanschafte, hetgeen in het kader van het eerste verzoek overigens reeds is vastgesteld. Dat zij dit wijt aan het wantrouwen in de autoriteiten en dat zij voor die feiten overigens reeds in 2017 door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen is veroordeeld tot drie jaar voorwaardelijk (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 5), straf die zij heeft “*uitgezeten*”, zonder enige recidive, vermag hieraan geen afbreuk te doen en zoals in de bestreden beslissing omstandig en voor recht is vastgesteld blijkt dat zij

meer dan eens de Belgische autoriteiten heeft trachten te misleiden en dat dit vragen oproept over haar oprechtheid om mee te werken aan haar verzoek(en) om internationale bescherming.

Overwogen wordt als volgt:

“Uit uw vorig verzoek en de stukken in uw administratieve dossier blijkt dat u meer dan eens de Belgische autoriteiten heeft trachten te misleiden (cf. vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen dd 27/11/2017 in blauwe map). Er kan dan ook redelijkerwijze van u worden verwacht dat u in het kader van onderhavig verzoek uw volle medewerking zou verlenen aan het onderzoek van uw tweede verzoek om internationale bescherming en de waarheid zou vertellen, waar u aan het begin van uw beide gehoren ook uitdrukkelijk op werd gewezen (CGVS 1, p. 2 en CGVS 2, p. 2). Opnieuw blijft u hier echter in gebreke. U legde tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming een kopie van uw verstreken Kazachse paspoort voor, waarin een sticker werd aangebracht van het Schengenvisum dat u op 7 november 2013 door de Litouwse consulaire diensten in Almaty werd uitgereikt op het ogenblik dat uzelf in België verbleef. U zei dat u uw paspoort per post had opgestuurd naar uw moeder in Kazachstan om er een visum in te laten zetten, waarop het u werd teruggestuurd. Toen u tijdens uw eerste gehoor in het kader van onderhavig verzoek gevraagd werd naar dit paspoort, zei u dat u het niet kon vinden en u niet uw hele huis overhoop had gehaald om het te zoeken, waaraan u toevoegde dat het mogelijk bij uw ex-vriend I. ligt (CGVS 1, p. 12). Toen u tijdens uw tweede gehoor gevraagd werd naar uw Kazachse paspoort, zei u dat u er niet eens naar gezocht had. U voegde hieraan toe dat u veel zaken niet kon terugvinden toen u van bij uw ex-vriend I. vluchtte (CGVS 2, p. 6). Toen u even later gevraagd werd of u, nadat uw Kazachse paspoort dat in 2014 vervallen was, een nieuw paspoort verkreeg, zei u dat dat niet het geval was (CGVS 2, p. 6-7, 17). In de regularisatieaanvraag die uw advocaat namens u op 28 september 2015 indiende en waarvan een kopie in het administratieve dossier zit, vermeldde hij nochtans dat u intussen over een nieuw, geldig paspoort beschikte. Ook al verklaarde uw advocaat dat het hier om een fout kon gaan, aangezien hij bij deze regularisatieaanvraag geen kopie van dit paspoort toevoegde, roept dit vragen op over uw oprechtheid om mee te werken aan het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming, wat onder meer inhoudt dat u uw identiteitsdocumenten (en zeker uw paspoort(en)) waar u over beschikt zou voorleggen, temeer gezien u er in het verleden niet voor terugschrok gebruik te maken van valse identiteitsdocumenten en op 14/12/2016 verklaard had dat uw Kazachse paspoort in Kazachstan lag; het was vervallen en moest verlengd worden (DVZ 14/12/2016, vraag 24).

De vaststelling dat u nog steeds een aantal zaken achterhoudt, wordt nog versterkt door het volgende. U bleef erbij dat u sinds uw aankomst in België in september 2010 niet teruggekeerd was naar uw land. U ging sindsdien wel eens naar Frankrijk en Nederland en misschien nog ergens anders naartoe, maar kon zich dat niet herinneren. Het wekt dan ook verbazing dat in een aankomstverklaring die in uw administratieve dossier zit en die u nota bene zelf ondertekende, staat dat u België binnenkwam op 20 november 2013 oftewel vlak nadat u een Schengenvisum werd uitgereikt door de Litouwse consulaire diensten in Almaty. Ook uw advocaat vermeldde in de regularisatieaanvraag die hij namens u op 28 september 2015 indiende dat u België was binnengekomen in 2013 (zie attachment DVZ 1ste VIB, aanvraag tot regularisatie dd 28/09/2015, p. 2, 8). Nu verklaarde u weliswaar dat u een datum van binnenkomst had opgegeven op basis van het u verstrekte visum, dat uw advocaat waarschijnlijk uitging van de datum waarop u in België een A – kaart kreeg en dat u zich alleen de datum van 8 september 2010 herinnert (CGVS 2, p. 9-10). Het feit dat u er geen graten in zag om de datum waarop u België binnenkwam dan maar aan te passen, toont eens te meer aan dat u er niet voor terugschrikt een loopje te nemen met de waarheid, waardoor uw algehele geloofwaardigheid verder wordt aangetast.”

Verzoekster stelt inmiddels haar in 2014 vervallen paspoort van Kazachstan te hebben gevonden, maakt - opnieuw - een kopie ervan over (stuk 2 bij het voorliggende verzoekschrift) en toont ter terechtzitting het origineel. Met de herhaling van het reeds gestelde als zou zij haar tweede Schengenvisum in 2013 verkregen hebben zonder aanwezig te zijn in Kazachstan en de bewering nooit een nieuw paspoort te hebben verkregen, slaagt verzoekster er geenszins in afbreuk te doen aan bovenvermelde bevindingen en overwegingen. Zij volhardt nooit te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst, waardoor er ook, in weerwil van de bevindingen zoals weergegeven, geen nieuwe binnenkomst was in 2013. Dat dit een “foute registratie” betreft is al te simplistisch, en doet geen afbreuk aan de in de - door haar ondertekende - aankomstverklaring en bijlage 26 opgetekende datum van binnenkomst in België, zijnde 20 november 2013, en dus vlak nadat haar een Schengenvisum werd uitgereikt door de Litouwse consulaire diensten in Almaty.

Op grond van de pertinente en draagkrachtige overweging uit de bestreden beslissing blijkt voorts ook dat verzoeksters vage en ontwijkende verklaringen over het onroerend goed dat zij in Kazachstan bezat doen vermoeden dat zij een aantal zaken wil achterhouden. Verzoekster laat deze overweging ongemoeid, zodat zij bij gebrek aan dienstig verweer, gehandhaafd blijft.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat verzoekster nog steeds een aantal zaken achterhoudt en dat zij er niet voor terugschrikt een loopje te nemen met de waarheid, waardoor haar algehele geloofwaardigheid verder wordt aangetast.

2.3.6.12. Aangezien geen vervolging omwille van politieke motieven aannemelijk lijkt, is het overigens louter betoog van verzoekster dat haar, in geval van terugkeer, een eerlijk proces ontzegd zal worden, met een gevangenisstraf tot gevolg, waar zij blootgesteld zal worden aan onmenselijke praktijken, niet dienstig.

2.3.6.13. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op aannemelijkheid berusten. De verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is. De cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet zijn niet voldaan en derhalve kan het voordeel van de twijfel niet worden verleend aan verzoekster.

2.3.6.14. Verzoekster beweert voorts dat haar verzoek tevens gestaafd is door talrijke relevante documenten en dat de omstandigheid dat een verzoeker in staat is zijn verklaringen te onderbouwen met documentatie eerder de uitzondering op de regel is, waardoor er volgens haar voorzichtig moet worden omgesprongen met de bewijslast die op een kandidaat-vluchteling rust. Hiermee gaat verzoekster evenwel voorbij aan de concrete en pertinente overwegingen van de bestreden beslissing aangaande alle door verzoekster in het kader van haar tweede verzoek neergelegde documenten.

Hiervoor is reeds komen vast te staan dat de stukken (verklaringen *Platform Russischsprekenden Solidariteit* en attest ngo *Osatvim Zhiljo Narodu*) die verzoekster neerlegde om haar politieke en sociale engagement aan te tonen, de vaststellingen dat aan verzoeksters verklaringen als zou omwille van haar beperkte politieke inzet door de Kazachse autoriteiten een valse strafzaak tegen haar zijn gestart geen geloof kan worden gehecht, waardoor het vermoeden rijst dat de tegen haar geopende strafzaak omwille van oplichting gegrond is, niet in positieve zin kunnen doen ombuigen. Hetzelfde geldt voor de brief *Alga! DVK*, zoals genoegzaam uit de bestreden beslissing blijkt, en waartegen verzoekster geen concreet en dienstig verweer aanbrengt.

De overige door verzoekster neergelegde en nog niet besproken documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet dienstig en concreet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien zij door verzoekster niet op dienstige en concrete wijze worden aangevochten of betwist, door de Raad overgenomen.

De bij de ter terechtzitting door de advocaat van verzoekster neergelegde documenten, twee *Twitter*-berichten en de – recentere dan zich reeds in het administratief dossier bevindende – motie voor een resolutie inzake de mensenrechtensituatie in Kazachstan, vermogen evenmin de uitkomst van de bestreden beslissing te wijzigen. De loutere verwijzing naar de mensenrechtensituatie in het land van herkomst, zoals gebeurd middels de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft desbetreffend in gebreke. De *Twitter*-berichten alsook de in de motie opgenomen informatie hebben geen betrekking op de persoon van verzoekster en zijn niet van aard de appreciatie van verzoeksters verzoek om internationale bescherming in positieve zin te doen ombuigen.

2.3.6.15. Waar verzoekster aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de

stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekster neergelegde documenten en de landeninformatie en dat verzoekster tijdens twee persoonlijke onderhouds bij het commissariaat-generaal de kans kreeg om de redenen van haar tweede verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.3.6.16. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er geenszins in de Raad te overtuigen dat er een rechtszaak tegen haar gefabriceerd werd omwille van haar politieke activiteiten en de wraak van haar ex-man. Het commissariaat-generaal, noch de Raad betwijfelt dat verzoekster geseind zou staan bij *Interpol* en dat er een strafzaak tegen haar loopt omwille van fraude. Verzoekster maakt echter op geen enkele wijze aannemelijk dat dit onterecht zou zijn of een andere oorzaak zou hebben.

Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.17. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. In het verzoekschrift geeft verzoekster bovendien ook aan dat zij niet apart verzoekt om subsidiaire bescherming.

2.3.6.18. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS